

- 3 Editorial**
De ce avem nevoie de Duhul Sfânt?
- 4 A treia persoană a Dumnezeirii**
Duhul face lucrarea Salvatorului lumii eficientă
- 7 Marele Dar al lui Dumnezeu pentru om – Duhul Sfânt**
Fără Duhul Sfânt planul de mântuire nu ar fi putut fi realizat
- 11 Lucrarea Duhului Sfânt pentru noi și în noi**
Duhul Sfânt lucrează pentru restaurarea noastră și ne pregătește pentru compania ființelor cerești
- 16 Pregătirea pentru Ploaia Târzie**
Trebuie să ne recunoaștem condiția reală, să ne mărturisim greșelile, să îndepărtăm păcatele și să ne întoarcem la Domnul
- 20 Încheierea lucrării lui Dumnezeu sub Ploaia Târzie**
Bărbați de credință și rugăciune vor fi constrânși să înainteze cu zel sfânt, declarând cuvintele pe care li le dă Dumnezeu
- 25 Duhul Sfânt și Ploaia Târzie**
Prezența Duhului cu lucrătorii lui Dumnezeu va da proclamării adevărului o putere mare
- 29 Duhul Sfânt retras de pe pământ**
Profețiile se împlinesc și timpul de probă pentru fiecare suflet este aproape încheiat
- 32 Poezie**
Ce duh ai?

NEVOIA NOASTRĂ DE DUHUL SFÂNT

Un alt an se apropie cu grăbire de încheiere și suntem atât de recunoscători că suntem încă în viață. Lăudat să fie Dumnezeu pentru aceasta.

Tema săptămânii de rugăciune din acest an este Duhul Sfânt. Care ar fi putut fi mai potrivită? Nu este nici o altă nevoie mai mare decât aceasta în poporul lui Dumnezeu care așteaptă venirea în curând a lui Isus Hristos.

Să ne amintim de sufletele prețioase ale turmei lui Dumnezeu care sunt izolate. Trebuie făcute eforturi pentru a împărtăși aceste solii cu ele. Vă rugăm amintiți-vă de asemenea că **Sabatul din 13 decembrie** trebuie să fie o **zi de rugăciuni speciale și de umilință**. Cei care pot, ar trebui să țină o zi de post. **Duminică, 14 decembrie**, se va strânge **un dar special** pentru ajutarea cauzei lui Dumnezeu din întreaga lume. Vă rugăm, frați și surori, să aduceți un dar jertfitor. Domnul vă va răsplăti tuturor.

Ne rugăm ca această săptămână de rugăciune să aducă mari binecuvântări, și ca puterea Duhului cel Sfânt să fie revărsată din abundență peste fiecare participant. Fie ca fiecare individ să fie un vas pregătit pentru revărsarea ploii târzii.

Frații voștri din Conferința Generală

DE CE AVEM NEVOIE DE DUHUL SFÂNT?

Trebuie să ne pocăim înaintea lui Dumnezeu. De ce? – Pentru că am călcat Legea Sa. Trebuie să avem credință în Domnul nostru Isus Hristos, pentru că El este jertfa pentru păcat. Și de unde obținem căința? – Duhul Sfânt ne dă căința. Isus ne atrage la El prin intermediul Duhului Sfânt; și prin credință în sângele Lui suntem curățați de păcat; „pentru că sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.”¹

„Noi suntem prea indiferenți cu privire la Duhul Sfânt, care trebuie să ia în stăpânire inima și caracterul. Cei care nu sunt luminați de Duhul Sfânt pot vedea doar lucrurile care sunt de cea mai mare importanță în aprecierea lor omenească. Ei confundă iluziile cu realitatea, și realitatea cu iluziile, numind lumea atom și atomul lume. Ei au nevoie de Duhul Sfânt pentru a le controla inima și mintea, și pentru a modela caracterul după asemănarea divină. Nimeni nu e în siguranță dacă încearcă să lucreze fără Duhul Sfânt. Se pot rosti cele mai puternice predici, dar cuvântul spus va fi fără valoare, dacă nu e însoțit de Duhul Sfânt.”²

„Trebuie să ne rugăm la fel de serios pentru coborârea Duhului Sfânt, ca ucenicii în ziua Cincizecimii. Dacă ei au avut nevoie de puterea Duhului la acea vreme, cu cât mai mult avem noi

nevoie de ea astăzi. Tot felul de doctrine false, erezii și înșelăciuni încurcă mințile oamenilor și, fără ajutorul Duhului, eforturile noastre de a prezenta adevărul divin vor fi zadarnice.

Lupta dintre bine și rău nu este mai puțin cruntă astăzi decât în zilele Mântuitorului. Cărarea spre cer nu este mai netedă acum decât atunci. Toate păcatele noastre trebuie date la o parte. Trebuie să ne despărțim de orice îngăduire a lucrurilor iubite care împiedică progresul nostru spiritual. Ochiul sau mâna dreaptă trebuie să fie jertfite, dacă ne fac să păcătuim. Suntem noi dispuși să renunțăm la înțelepciunea noastră proprie și să primim împărăția cerurilor ca niște copilași? Suntem dispuși să renunțăm la neprihănirea noastră proprie? Suntem dispuși să jertfim aprobarea oamenilor? Prețul vieții veșnice este de o valoare infinită. Suntem noi dispuși să întâmpinăm cu bucurie ajutorul Duhului Sfânt, și să cooperăm cu El, depunând eforturi și făcând sacrificii proporțional cu valoarea lucrului pe care vrem să îl obținem?”³

„Când cineva este cu desăvârșire golit de eu, când orice idol a fost alungat din suflet, golul este umplut de influența Duhului lui Hristos. Un astfel de om are credința care lucrează din iubire și curățește sufletul de orice mângâietură morală și spirituală. Duhul Sfânt, Mângâietorul, poate

lucra asupra inimii, influențând și conducând astfel, încât el se bucură de lucrurile spirituale.”⁴

„Tatăl nostru ceresc este mai binevoitor să dea Duhul Său Sfânt celor care Îl cer, decât sunt părinții pământești să dea daruri bune copiilor lor. Dar este datoria noastră ca prin mărturisire, umilire, pocăință și rugăciuni serioase să împlinim condițiile pe baza cărora Dumnezeu ne-a promis că ne va da binecuvântarea Sa. Înviorarea necesară poate fi așteptată doar ca răspuns la rugăciune. În timp ce poporul este atât de lipsit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, el nu poate aprecia vestirea cuvântului; dar când puterea Duhului le va atinge inimile, atunci cuvântările ținute nu vor fi fără efect. Conduși de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, cu manifestarea Duhului Său Sfânt, în liniște, cei care participă la întâlnirile noastre vor dobândi o experiență prețioasă, și întorcându-se acasă, vor fi pregătiți să exercite o influență sănătoasă.”⁵

Referințe

1. The Review and Herald, 1 martie 1892.
2. Ibid., 30 iulie 1901.
3. Ibid., 10 februarie 1903.
4. The Home Missionary, 1 noiembrie 1893.
5. The Review and Herald, 22 martie 1887.

A TREIA PERSOANĂ A DUMNEZEIRII

E. G. White

Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru omenire, și Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au dedicat aducerii la îndeplinire a planului de mântuire. Pentru a duce la bun sfârșit acest plan, s-a luat hotărârea ca Hristos, singurul Fiul al lui Dumnezeu, să Se ofere ca jertfă pentru păcat. Ce poate măsura adâncimea acestei iubiri? Dumnezeu a făcut imposibil pentru oameni să spună că El ar fi putut face mai mult. În Hristos, El a dat toate resursele cerului, pentru ca nimic să nu lipsească din planul pentru înălțarea omului. Aici este iubire – contemplarea ei ar trebui să umple sufletul de recunoștință inexprimabilă! O, ce iubire, ce iubire neîntrecută! Contemplarea acestei iubiri va curăți sufletul de tot egoismul. Ea îl va conduce pe ucenic să jertfească eul, să-și ia crucea, și să urmeze Mântuitorului.¹

Mângâietorul pe care a promis Hristos că-L va trimite după înălțarea Sa la cer, este Duhul în toată plinătatea Dumnezeirii, manifestând puterea harului divin față de toți cei care Îl primesc pe Hristos și cred în El ca Mântuitor personal. Există trei persoane vii ale trio-ului ceresc; în numele

acestor trei mari puteri – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – sunt botezați toți cei care Îl primesc pe Hristos prin credință vie, și aceste puteri vor coopera cu supușii cerului în eforturile lor de a trăi o viață nouă în Hristos.²

Când a prezentat ucenicilor Săi lucrarea Duhului Sfânt, Isus a încercat să le umple inimile cu bucuria și speranța care Îi umpleau inima Lui. El Se bucura de ajutorul bogat pe care îl pusese la dispoziția bisericii Sale. Duhul Sfânt era cel mai mare dar pe care l-ar fi putut cere de la Tatăl pentru înălțarea poporului Său. El trebuia să fie dat ca un agent regenerator, și fără acesta, jertfa lui Hristos nu ar fi avut nici un folos. Puterea răului se întărise timp de secole, și supunerea omului față de această captivitate satanică era uimitoare. Rezistența împotriva păcatului și biruința asupra lui puteau exista doar prin ajutorul celei de a Treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină cu energie neschimbată, în plinătatea puterii divine. Spiritul lui Dumnezeu este Cel care face eficient ceea ce a fost îndeplinit prin lucrarea Salvatorului nostru. Spiritul lui Dumnezeu este Cel prin care inima este curățită. Prin

Spiritul lui Dumnezeu, credinciosul devine părtaș al naturii divine. Hristos a dat Spiritul Său ca o putere divină pentru a birui toate tendințele moștenite și cultivate spre păcat, și pentru a imprima caracterul Său în biserica Sa.³

Cei care au primit putere de sus în ziua Cincizecimii nu au fost eliberați prin aceasta de ispite și încercări viitoare. În timp ce mărturiseau pentru adevăr și neprihănire, ei erau asaltați în mod repetat de vrăjmașul a tot adevărul, care încerca să le răpească experiența creștină. Ei erau constrânși să lupte cu toată puterea dată lor de Dumnezeu, pentru a ajunge la statura desăvârșită de bărbați și femei în Isus Hristos. Zilnic ei se rugau pentru noi provizii de har, pentru ca să poată ajunge mai sus și tot mai sus spre desăvârșire. Sub lucrarea Duhului Sfânt, chiar și cel mai slab a învățat, prin exercitarea credinței în Dumnezeu, să-și mărească puterile încredințate și să devină sfințit, curat și nobil. Când se supuneau în umilință influenței transformatoare a Duhului Sfânt, ei primeau din plinătatea Dumnezeirii și erau transformați după asemănarea divinului.⁴

Răul se acumulase de secole, și putea fi restrâns și înfruntat doar de puterea mare a Duhului Sfânt, a treia Persoană a Dumnezeirii, care venea cu energie neschimbată, în plinătatea puterii divine. Trebuia să fie întâlnit un alt spirit; pentru că esența răului lucra pe toate căile, și supunerea omului față de această captivitate satanică era uimitoare.⁵

Domnul Isus a descris greutățile pe care ei urmau să le întâmpine. Îndreptându-le mințile spre subiecte înalte, El îi cheamă să privească marile confederații ale răului aranjate împotriva lui Dumnezeu, împotriva lui Hristos, împotriva tuturor acelor care se unesc cu aceste puteri sfinte. Hristos le spune că ei trebuie să lupte împreună cu toți copiii luminii; că agenții satanici își vor uni puterile pentru a stinge lumina vieții lui Hristos din rândurile lor. Dar ei nu erau lăsați să lupte în propriile lor puteri omenești. Cetele îngerești, venind ca slujitori ai lui Dumnezeu, urmau să fie în acea bătălie. De asemenea, urmau să fie demnitarii cerești veșnici – Dumnezeu, Hristos și Duhul Sfânt – înarmându-i cu energie mai mult decât omenească, și aveau să înainteze cu ei la lucru și să convingă lumea de păcat.⁶

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, puteri infinite și atotștiutoare, îi primesc pe acei care intră cu adevărat într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Ei sunt prezenți la fiecare botez, pentru a-i primi pe candidații care au renunțat la lume și L-au primit pe Hristos în

“Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, puteri infinite și atotștiutoare, îi primesc pe acei care intră cu adevărat într-o relație de legământ cu Dumnezeu.”

templul sufletului. Acești candidați au intrat în familia lui Dumnezeu, și numele lor sunt scrise în cartea vieții Mielului.⁷

Suntem botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, și aceste trei puteri mărețe, infinite, sunt angajate în mod unit să lucreze în favoarea noastră, dacă noi vrem să cooperăm cu ele. Suntem îngropați cu Hristos în botez ca simbol al morții Sale. Suntem scoși din apă ca simbol al învierii Lui. Trebuie să trăim o viață ca născuți din nou, pentru ca să putem fi înălțați în ultima mare zi. Trebuie să trăiți în înnoirea vieții; pentru că sunteți morți și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. „Dacă deci ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați lucrurile care sunt sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.” Acesta este locul în care să vă puneți comoara.⁸

Cei care prin botez au făcut în fața lui Dumnezeu un legământ al credinței lor în Hristos și al morții lor față de vechea viață de păcat, au intrat într-un legământ cu

Dumnezeu. Cele trei puteri ale Dumnezeirii, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, au luat hotărârea să fie puterea lor și eficiența lor în noua lor viață în Hristos Isus.⁹

Sfințirea noastră este lucrarea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Ea este împlinirea legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu acei care se leagă de El, pentru a sta într-o părtășie sfântă cu El, cu Fiul Său și cu Duhul Sfânt. Ai fost născut din nou? Ai devenit o ființă nouă în Isus Hristos? Atunci cooperează cu cele trei puteri mărețe ale cerului, care lucrează în favoarea ta. Făcând aceasta tu vei descoperi lumii principiile neprihăririi.¹⁰

Planurile omenești vor fi răsturnate, și Dumnezeu Își va descoperi slava. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt vor îndeplini Legea cerului. Aceste trei puteri mari s-au oferit să distrugă invențiile minților omenești idolatre. Ele au pus comorile infinite ale cerului la dispoziția poporului luptător al lui Dumnezeu.¹¹

*“Prințul puterilor răului poate fi
ținut sub control doar de
puterea lui Dumnezeu în a treia
persoană a Dumnezeirii, Duhul
Sfânt.”*

pentru Dumnezeu, reprezentând pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, de care ele depind. Tot cerul este reprezentat de aceștia trei în relația de legământ cu viața nouă.¹⁷

Referințe:

1. Sfaturi pentru sănătate, pg. 206.
2. Evanghelizarea, pg. 380,381.
3. Hristos, Lumina lumii, pg. 495.
4. Istoria faptelor apostolilor, pg. 32,33.
5. Mărturii pentru predicatori, pg. 342.
6. Manuscript Releases, vol. 16, pg. 204, 205.
7. Harul uimitor al lui Dumnezeu, pg. 143 eng.
8. Sermons and Talks, vol.2, pg. 167.
9. Australasian Union Conference Record, 7 octombrie 1907.
10. Semnele timpului, 19 iunie 1901.
11. Manuscript Releases, vol. 21, pg. 151, 152.
12. Evanghelizarea, pg. 382.
13. Ibid.
14. CBNT, pg. 49.
15. Ibid., pg. 143.
16. Ibid., vol. 7, pg. 287.
17. Manuscript Releases, vol. 6, p. 389.

Prințul puterilor răului poate fi ținut sub control doar de puterea lui Dumnezeu în a treia persoană a Dumnezeirii, Duhul Sfânt.¹²

Duhul Sfânt are o personalitate, altfel El nu ar putea mărturisi minții noastre și cu mintea noastră că suntem copii ai lui Dumnezeu. El trebuie să fie de asemenea o persoană divină, pentru că altfel nu ar putea pătrunde tainele care sunt ascunse în mintea lui Dumnezeu. „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, în afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu în afară de Duhul lui Dumnezeu.”(1 Cor. 2: 11).¹³

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cei trei demnitari sfinți ai cerului, au declarat că ei vor întări oamenii să biruiască puterile întunericului. Toate facilitățile cerului sunt oferite acelor care prin jurământul lor de la botez au intrat în legământ cu Dumnezeu.¹⁴

Când L-am acceptat pe Hristos și în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt ne-am legat prin

jurământ să-I slujim lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – cele trei demnități cerești și puteri ale cerului – s-au legat prin jurământ că ne va fi dat orice ajutor dacă împlinim jurămintele de la botez ca să „ieșim din mijlocul lor, și... să fim despărțiți, ... și să nu atingem nimic necurat.” Când suntem credincioși legămintelor noastre, El spune „te voi primi”.¹⁵

Trebuie să „ținem” și să trăim toată lumina pe care o primim din cer. De ce? Pentru că Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem adevărul ceresc și să lucrăm ca ajutor al Său, transmițând lumina Sa acelor care nu cunosc iubirea Lui pentru ei. Când vă predați lui Dumnezeu, voi faceți un legământ în prezența Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt – cele trei Demnități cerești personale. „Țineți” acest legământ.

Cele trei persoane cerești mărețe și glorioase sunt prezente cu ocazia botezului. Toate capacitățile omenești trebuie să fie consacrate pe viitor serviciului

MARELE DAR AL LUI DUMNEZEU PENTRU OM – DUHUL SFÂNT

de Eduardo Lainez C. – Honduras

Iubitul nostru Mântuitor, Isus Hristos, a fost mișcat în inimă de milă și compasiune pentru iubiții Săi ucenici, și a început să le vorbească despre apropiata Sa plecare. Slujirea Sa ca păstor trăind în mijlocul oamenilor ca întrupare a Cuvântului, Emanuel („Dumnezeu cu noi” – Matei 1:23), ajunsese la sfârșit. El urma să-și reia slava aceea strălucitoare, pe care o avusese întotdeauna cu Tatăl din veacurile nesfârșite, unde fusese adorat cu reverență plină de bucurie de mii și mii de îngeri.

La ultima cină

La ultima cină pe care a avut-o cu ucenicii Săi, Isus le-a vorbit într-un mod clar despre despărțirea imediată, descoperindu-le că peste puțină vreme El nu avea să mai meargă cu ei ca un Păstor iubitor pe care Îl urmaseră ei trei ani și jumătate.

Hristos a folosit cele mai duioase cuvinte prin care putea să Își exprime adâncă Lui simpatie, grija și mila Sa față de ucenicii Lui iubiți, spunând: „Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta, și, cum am spus iudeilor că unde Mă duc Eu ei nu pot veni, tot așa

vă spun și vouă acum.” (Ioan 13:33).

Fără îndoială, această afirmație nu a fost bine primită de ei. Ei nu puteau suferi gândul că trebuie să fie despărțiți de Acela, pe care Îl iubeau atât de mult, în care erau centrate toate speranțele lor, de Acela, care fusese refugiul și mântuirea lor în toate pericolele. Ei știau ce însemna Salvatorul pentru ei, și pentru omenire în general. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1:4).

Ce ar fi făcut ei fără prezența Lui atât de necesară? Când aveau să întâmpine încercări amare și când descurajarea i-ar fi asaltat cu cruzime, cum se puteau baza ei pe ajutorul puternic al Domnului lor iubitor, pentru a-i menține fermi în credința binecuvântată pe care o primiseră de la El? Cum puteau face față cu curaj neclintit unei lumi ostile și mari, care îi ura, și care, ca un uriaș, încerca să-i distrugă? Toate aceste gânduri prevestitoare de rele le umpleau sufletele chinuite cu spaimă.

Doamne, unde vei merge?

Când Isus i-a întrebat pe ucenici „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” (Matei 16:13),

Petru a răspuns cu deplină siguranță: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (v. 16). El era convins pe deplin de dovezile pe care le primise el însuși, în timp ce a umblat zi și noapte cu Isus. Ceva mai târziu, el scria: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui.” (2 Petru 1:16). Totuși, apostolul și tovarășii Săi nu au avut întotdeauna o înțelegere atât de completă a misiunii lui Hristos. Când Isus le-a spus despre plecarea Sa imediată, Petru a fost surprins și îngrijorat. El a întrebat: „Doamne, unde Te duci?” (Ioan 13:36).

În viețile noastre sunt adesea momente când simțim influența Mângâietorului nostru credincios. Să ne amintim aceste momente când am primit de la Dumnezeu ajutorul Său generos prin Duhul Său cel Sfânt.

Petru se gândea la viitorul întunecat al micii biserici alcătuite din femei și bărbați săraci, fără onoare sau influență în fața valului de necredință care părea să cuprindă totul. Durerea lor a

***În viețile noastre sunt adesea
momente când simțim influența
Mângâietorului nostru
credincios. Să ne amintim de
acele momente când am primit
de la Dumnezeu ajutorul Său
generos prin Duhul Său Sfânt.***

cei care cred în El și în iubitul Lui Tată nu au nici un motiv pentru a se îngrijora sau a se tulbura datorită poverii grele a vieții. Dumnezeu cel puternic al Universului ne iubește cu o iubire veșnică, o iubire demonstrată prin marele Dar - Isus - pe care L-a trimis în această lume întunecată, pentru a-Și da viața pentru salvarea sufletelor noastre. Asigurarea dată că El nu va pleca pentru totdeauna, ci că va reveni din nou, este pentru noi, la fel cum era pentru ucenici, binecuvântata și fericita nădejde (Tit 2:13), când toate întristările rămân în urmă și ne putem bucura.

O altă promisiune valoroasă

O altă promisiune valoroasă pe care a făcut-o Hristos ucenicilor este că ei trebuie să aibă încredere să Îi ceară Tatălui, în Numele Lui, să Se îngrijească de toate nevoile lor. Ei nu trebuia să creadă că absența Sa personală i-ar pune într-o poziție mai puțin favorabilă de a primi ajutor bogat din cer. Hristos urma să fie în prezența maiestuoasă a Tatălui cu natura Sa divină și omenească, ca un garant că El poate fi Mijlocitorul nostru credincios pentru a împărtăși durerile și întristările noastre, ca Fiu al omului, „om al durerilor, obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). El ne asigură că, dacă vom cere ceva în numele Lui (Ioan 14:14), ne va fi dat, pentru că El trăiește pentru a face mijlocire pentru noi (Evrei 7:25). În mila și iubirea Sa infinită, Hristos i-a mângâiat pe ucenicii Săi, dându-le asigurarea

crescut când L-au auzit pe Domnul lor spunând „tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu; dar mai târziu vei veni”. Petru nu a fost mulțumit cu răspunsul, și a insistat, întrebând: „Doamne, de ce nu pot veni după Tine acum?” Și, în eventualitatea că Isus ar fi avut dubii referitor la sinceritatea sa, el a adăugat: „Eu îmi voi da viața pentru Tine.” (Ioan 13:36, 37).

Acest moment pe care îl trăiau ucenicii cei iubiți aduși în confuzie, era solemn și trist. Scopul Mântuitorului era de a-i face să mediteze, să simtă nevoia urgentă de prezența și compania Unuia care putea să umple golul rămas după despărțirea nedorită de Domnul și Stăpânul lor – Unul care putea să-i înțeleagă în slăbiciunile lor, și putea să-i mângâie și să-i ocrotească în orice încercare și durere, la fel cum

avuseseră experiența aceasta de multe ori cu Isus. Scopul lui Hristos era de a le pregăti inimile să primească plini de bucurie cel mai valoros dar pe care Tatăl ceresc putea să li-l dea conform scopului Său veșnic.

Cuvinte de mângâiere și încurajare

Isus a continuat să încurajeze mica Lui turmă prin cuvintele: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:1-3).

Prin aceste cuvinte Isus a dat ucenicilor, și nouă, asigurarea că

că nu vor fi lăsați singuri, deși El nu va fi personal cu ei. După ce i-a asigurat de atenția Sa deosebită, El le-a vorbit de Unul care urma să stea în locul Său ca reprezentant care să aibă grijă de ei și să-i binecuvânteze mai mult decât făcuse El pentru ei. Deși urmau să fie risipiți în toată lumea, reprezentantul Său, Duhul Sfânt, putea să-i mângâie eficient oricând și oriunde. Ei nu Îl puteau vedea pe Duhul Sfânt personal, dar puteau simți prezența Sa binecuvântată, care le mângâia inimile pline de teamă. Hristos a spus: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.” (Ioan 14:16).

Dumnezeu S-a dat pe Sine Însuși

Când Isus S-a referit la Duhul Sfânt, El L-a numit Mângâietorul. Era într-adevăr un moment în care ucenicii Săi aveau nevoie să fie mângâiați datorită tristeții adânci care pusese stăpânire pe inimile lor pline de teamă. Nici o altă ființă nu ar fi putut să fie o binecuvântare mai mare pentru ei decât Spiritul cel Sfânt, divin, rezervat lor și manifestat față de ei în timpul celei mai mari nevoi. În viețile noastre sunt adesea momente când simțim influența Mângâietorului nostru credincios. Să ne amintim aceste momente când am primit de la Dumnezeu ajutorul Său generos prin Duhul Său cel Sfânt. Poate că aceasta a fost când zăceam pe patul nostru de suferință, când sufeream de o boală teribilă, sau când sărăcia ne

lovise fără milă. Poate eram într-un accident și vedeam mâna îngrozitoare a morții încercând să ne împingă în mormânt, sau probabil sufletele noastre erau abătute când credința noastră se clătina, și când părea că amăgitorul câștigă lupta. Atunci, în chinul nostru am putut să ne ridicăm vocile în rugăciunea serioasă și sinceră a credinței spre Tatăl nostru ceresc, și să primim ajutorul Său grabnic. Cine a fost agentul mântuirii noastre în acel moment decisiv? Concluzia imediată care se formează în mințile noastre e că Dumnezeu a fost Acela. Așa este într-adevăr – dar, mai precis e Duhul Sfânt, pentru că El este agentul desemnat să lucreze pe pământ în locul lui Hristos în marele plan de mântuire, exact așa cum lucrase Hristos pentru ucenici când fusese pe pământ.

Ce dar ceresc prețios, și egal cu Hristos, care lucrează în favoarea noastră! Ce milă cerească! Cerul ne-a oferit cel mai mare dar care putea fi făcut. Fără intervenția Lui, planul de mântuire nu ar fi fost desăvârșit. Spiritul Profeteiei se exprimă astfel: “Dându-ne Duhul Său, Dumnezeu S-a dat pe Sine Însuși, făcându-Se astfel izvorul influențelor divine, pentru a da sănătate și viață lumii.”¹

Hristos spune că lumea nu poate primi Duhul Sfânt, pentru că nici nu Îl vede, nici nu Îl cunoaște. (Ioan 14:17). Ce pierdere mare! Cea mai mare parte a omenirii nu poate experimenta puterea Sa minunată. Dacă tu, frate, soră sau prietene, simți nevoia de a face voia lui

Dumnezeu, și simți că Cineva vorbește inimii tale, invitându-te să faci o schimbare în viața ta, ascultă vocea Sa. Nu respinge rugămintele Lui, influența Lui divină. Atunci vei avea o relație vie cu Cel care te va transforma într-un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu.

Mângâietor veșnic

Vorbind despre Duhul Sfânt ucenicilor Săi, Isus le-a spus: “voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.” (Ioan 14:17). Din aceasta înțelegem că Duhul Sfânt a existat din veșnicie. La creațiune, El era un agent activ (Geneza 1:2), și El a fost Cel care, de la căderea primilor noștri părinți, a călăuzit bărbații și femeile în decursul secolelor, conducându-i la adevăr și dând viață tuturor lucrurilor.

Patriarhul Iov spunea: “Duhul lui Dumnezeu m-a făcut, și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață.” (Iov 33:4). Și psalmistul exprimă aceasta în rugăciune în felul următor: “Îți trimeți Tu suflarea: ele sunt zidite, și înnoiești astfel fața pământului.” (Psalm 104:30).

Să remarcăm cuvintele lui Isus, când a spus: “El rămâne cu voi”. Deși venirea Mângâietorului a fost pentru ucenici un eveniment în viitor, El a declarat că Duhul Sfânt era deja cu ei, pentru că El era Cel care, împreună cu Hristos, lucrase la convertirea lor. Chiar în momentul când ei au fost impresionați să Îi urmeze lui Hristos, Duhul Sfânt lucra în inimile lor.

***Dacă tu, frate, soră sau prietene,
simți nevoia de a face voia lui
Dumnezeu, și simți că Cineva
vorbește inimii tale, invitându-te să
faci o schimbare în viața ta, ascultă
vocea Sa. Nu respinge rugămințile
Lui, influența Lui divină.***

Când Isus a spus: “El va fi în voi”, El vorbea despre puterea îmbelșugată care urma să fie în curând revărsată peste ei la ziua Cincizecimii. Duhul Sfânt a fost, este și va fi Mângâietorul în timpul veacurilor nesfârșite, împreună cu Tatăl și Fiul.

Să ne amintim că, atunci când David suferea pentru păcatul său, el nu a căutat doar iertare pentru fărădelegea sa, ci dorea ca viața lui să fie schimbată – să devină o ființă nouă. El a înțeles că fără ajutorul generos al Duhului Sfânt, el nu putea ajunge niciodată acea țintă, și în disperare s-a rugat: “Nu mă lepăda de la fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!” (Psalm 51:11, 12).

Spiritul Profeției, referindu-se la lucrarea nobilă a Duhului Sfânt, spune: “În toate timpurile și în

toate locurile, în toate necazurile și durerile noastre, când perspectiva pare întunecată și viitorul pare încurcat, când ne simțim neajutorați și singuri, Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinței. Împrejurările ne pot despărți de orice prieten pământesc; dar nici o împrejurare, nici o distanță nu ne poate separa de Mângâietorul nostru ceresc. Oriunde ne-am afla, oriunde am merge, El este întotdeauna la dreapta noastră, pentru a ne sprijini și încuraja, pentru a ne susține și înveseli.”²

Nu pentru a fi lăsați orfani

Ce este un orfan? Știm că acest termen se aplică în special unui copil care își pierde în primii ani ocrotitorii iubiți – părinții – și rămâne în lume vulnerabil, lipsit de apărare, absolut neocrotit, pentru a face față nenumăratelor

pericole care există în lumea atât de plină de violență și cruzime. Într-o asemenea situație e imposibil să supraviețuiești fără dragostea, grija și ocrotirea cuiva care să manifeste milă omenească. Tot astfel, la plecarea lui Hristos, cu noi ar fi fost la fel ca și cu ucenicii – am fi rămas ca niște prunci neajutorați în această lume întunecată. Dar mulțumim lui Dumnezeu că, în iubirea și înțelepciunea Lui infinită, El ne-a dat darul prețios al Duhului Sfânt, pentru a ne întări, ocroti și mângâia în toate împrejurările vieții.

O, ce dar prețios ne-a fost dat: “Înainte de a Se oferi ca jertfă, Hristos a căutat cel mai necesar și desăvârșit dar pentru a-l oferi urmașilor Săi, un dar care le-ar fi făcut accesibile resursele nelimitate de har.”³

Iubite frate și soră care crezi și ți-ai pus încrederea în Dumnezeu cel Atotputernic: când ți se pare că ești singur, nu trebuie să disperi; așteaptă cu răbdare. Marele Dumnezeu al iubirii nu te-a uitat. Nu ești orfan; ai pe cineva care are grijă de tine neconținut și care te va mângâia.

Referințe:

1. Testimonies, vol.7, pg. 273 eng.
2. Hristos Lumina lumii, pg. 494.
3. Ibid, pg. 493.

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT PENTRU NOI ȘI ÎN NOI

de Miguel Gonzalez – Argentina

Cu strigătul “S-a sfârșit!” Isus a îndeplinit etapa jertfei din planul etern al Dumnezeui pentru mântuirea rasei căzute. Cunoștința despre caracterul iubitor al lui Dumnezeu, în contrast cu procedurile crude și înșelătoare ale îngerilor căzuți, a devenit mai evidentă decât oricând înainte.

Întregul Univers a privit acel moment grozav din marele conflict, care declara că “prin dragoste și credincioșie este ispășită nelegiuirea”. (Proverbe 16:6). Mila și dreptatea lui Dumnezeu dovedite în ora de criză au eliminat orice posibilitate de îndoială referitor la adevărul cauzei Sale. Divinitatea era pe deplin justificată. Întreaga familie cerească era în siguranță.

Dar ce se întâmpla cu familia de pe pământ? Pentru că ființele umane existau într-o altă condiție decât ființele cerești, ce putea fi făcut pentru ca și oamenii să se bucure de aceleași posibilități de a discerne natura conflictului și să ia poziția corectă pentru a deveni biruitori? Pentru că noi, membri ai familiei umane, ne aflăm în păcat, naturile noastre sunt în vrăjmășie cu Dumnezeu, și trebuie să fie pe deplin convertite și regenerate pentru a se putea împăca din nou cu Divinitatea.

Deși am putea încerca prin propriile noastre eforturi, în condiția noastră căzută, nici un bărbat, nici o femeie sau un copil nu poate să vină în armonie cu Dumnezeu doar prin puterea omenească. De ce? Pentru că “toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23), și prin noi înșine nu putem face nimic: “Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul.” (Iov 14:4).

Cum urmau atunci să fie aplicate resursele infinite de har familiei omenești? Cine avea să pună la dispoziția tuturor minunatul plan de salvare a rasei căzute, punându-ne din nou în armonie cu Dumnezeu, și justificând caracterul Lui?

Un agent desăvârșit

Importanța lucrării care se începea cerea ca una dintre cele trei persoane ale Dumnezeui, cu toate caracteristicile divinității, să îndeplinească această sarcină. Duhul Sfânt lucrase de la început, și urma să lucreze de acum cu deplinătatea puterii Sale. Ca un Mijlocitor în favoarea oamenilor în starea lor jalnică (Romani 8:26), Duhul Sfânt lucrează **pentru** ei, pentru a obține mijloacele necesare pentru restaurarea lor. El de asemenea lucrează **în** ei, utilizând toate resursele nemărginite de har, care vor dezvolta caracteristicile

care îi vor identifica cu familia cerească și care vor face posibil ca ei să fie în compania ființelor cerești.

“Toate speranțele noastre pentru prezent și viitor depind de înrudirea noastră cu Hristos și cu Dumnezeu. Apostolul Pavel rostește cuvinte puternice pentru a ne întări credința în această privință. Celor care sunt conduși de Duhul Sfânt, în ale căror inimi locuiește harul lui Dumnezeu, El le spune: ‘Însuși Duhul mărturisește duhului nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu...’

[Urmașii lui Hristos] trebuie să dovedească îngerilor și lumilor necăzute că viețile lor sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu, că ei țin cu loialitate principiile împărăției Lui. Duhul Sfânt, locuind în inimile lor prin credință, îi va aduce în părtășie cu Hristos și unul cu celălalt și va produce în ei roadele prețioase ale sfințirii.”¹

Lucrarea Duhului Sfânt pentru noi

Pentru că suntem captivi în cursa și voința lui Satan (2 Timotei 2:26), noi suntem absolut incapabili să apreciem marea lucrare a lui Isus. “Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie; și nici nu le poate înțe-

lege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.” (1 Corinteni 2:14).

Într-un asemenea caz, cum lucrează Duhul Sfânt?

El atrage atenția spre persoana lui Isus

“Duhul este dat ca un agent re-generator, pentru a face cu efect mântuirea înfăptuită de Mântuitorul nostru. Duhul încearcă în mod constant să atragă atenția oamenilor la marea jertfă care a fost adusă pe crucea Calvarului, pentru a descoperi lumii iubirea lui Dumnezeu, și pentru a-i deschide sufletului condamnat lucrurile prețioase ale Scripturii.”²

Păcătoșii sunt într-o asemenea stare de necunoștință față de lucrurile lui Dumnezeu, încât ei nu și-ar da niciodată seama de aceasta, decât dacă atenția lor ar fi atrasă de Agentul ceresc, care veghează continuu asupra lor pentru a le descoperi iubirea lui Dumnezeu și nevoia lor disperată de a-L accepta. Lipsurile păcătosului ajung până acolo încât el sau ea nici măcar nu își dau seama că sunt chemați cu gingășie spre Hristos.

“Este foarte adevărat că oamenii se rușinează uneori de căile lor păcătoase, și renunță la unele dintre obiceiurile lor rele, înainte de a fi a conștienți că sunt atrași spre Hristos. Dar ori de câte ori ei fac un efort de a se reforma, dintr-o dorință sinceră de a face binele, puterea lui Hristos este cea care îi atrage. O influență de care ei nu sunt conștienți lucrează în sufletul lor, conștiința este trezită, și viața exterioară se îmbunătățește.”³

Este minunat să meditezi asupra iubirii nemărginite și a atenției arătate de Dumnezeuire

pentru a salva bărbații, femeile și copiii căzuți. Înainte ca noi să fim conștienți sau să vrem să-L căutăm pe Dumnezeu, deja se face o lucrare specială pentru noi!

El ne îndeamnă să ne pocăim

Inima de carne este împietrită și nesimțitoare.

Un tânăr mergea de-a lungul unui țărm, când a observat un grup de oameni agitați, lângă debarcader, și a fugit într-acolo pentru a vedea ce se întâmplă. Ei priveau cum un om era dus de valuri, aproape gata să se înece. Fără a ezita, el s-a aruncat în apele înghețate, exact în momentul în care omul se scufunda pentru ultima dată. Tânărul a reușit să-l salveze, și l-a dus la spital la camera de urgențe. La câteva zile după aceea a hotărât să-l viziteze la el acasă. Aici l-a găsit însă-nătoșit, stând afară la aer. Plin de bucurie el s-a apropiat de supraviețuitor, care îl întrebă dacă el era cel care îl salvase. Când a fost dat răspunsul afirmativ plin de bucurie, supraviețuitorul l-a împătminat cu un răspuns amar, mârâit într-un mod grosolan: “Părăsește acest loc. Nu vreau să te văd.” Omul salvat fusese sătul de înfrângerile sale și intenționase de fapt să își ia viața. Acum el era frustrat pentru că nu reușise să își îndeplinească planul pe care îl văzuse ca o soluție pentru problema lui.

Fiecare ființă omenească, chiar noi înșine, am răspunde la fel la darul generos al Mântuitorului nostru dacă Dumnezeu nu ar fi făcut mai întâi o lucrare specială pentru a ne provoca să apreciem jertfa infinită a lui Isus.

“Răceala gheții, tăria fierului, natura de neștrăbătut a stâncii – toate acestea își găsesc corespondentul în caracterul multor preținși creștini.”⁴

“Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2:4).

“Duhul este Cel care convinge de păcat. Dacă păcătosul răspunde la influența înviorătoare a Duhului, el va fi condus la pocăință și va realiza importanța ascultării de cerințele divine.”⁵

Fără intervenția Duhului Sfânt, pocăința este imposibilă.

El inspiră rugămințile noastre

“Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm.” (Romani 8:26).

“Avem doar o modalitate de a ne apropia de Dumnezeu. Rugăciunile noastre pot veni la El printr-un singur nume – acela al Apărătorului nostru Isus Hristos. Duhul Său trebuie să ne inspire cererile noastre. Nici un foc străin nu trebuia folosit în cădelnițele care erau folosite înaintea lui Dumnezeu în Sanctuar. La fel, Însuși Domnul trebuie să aprindă în inimile noastre o dorință arzătoare, dacă rugăciunile noastre vor fi acceptate înaintea Lui. Duhul Sfânt trebuie să mijlocească pentru noi, cu suspine negrăite.”⁶

El formulează rugăciunile noastre

“Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” (Romani 8:26).

“Duhul Sfânt stă la originea tuturor rugăciunilor sincere. Am ajuns să înțeleg că în toate mijlocirile mele Duhul mijlocește pentru mine și pentru toți sfinții; dar mijlocirile Sale sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu, și niciodată contrare acesteia. ‘Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră,’ și Duhul, fiind Dumnezeu, cunoaște gândul lui Dumnezeu; de aceea, în fiecare din rugăciunile noastre pentru cei bolnavi, sau pentru alte nevoi, trebuie avută în vedere voia lui Dumnezeu. ‘Pentru că, cine cunoaște gândul omului, afară de duhul lui, care este în el? La fel, nici un om nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, în afară de Duhul lui Dumnezeu.’”⁷

“Hristos, Mijlocitorul nostru, și Duhul Sfânt mijlocesc neconștient în favoarea noastră, dar Duhul nu pledează așa cum o face Hristos, care prezintă sângele Său, curs de la întemeierea lumii; Duhul lucrează asupra inimii, iar din ea pornesc rugăciuni și pocăință, laudă și mulțumire. Recunoștința care se revarsă de pe buzele noastre este rezultatul atingerii corzilor sufletului cu amintiri sfinte de către Duhul Sfânt, trezind muzica sufletului.”⁸

El ne protejează de “eu” în noua experiență spirituală

Un străjer, care păzea un far, a fost întrebă de un vizitator dacă nu se teme să trăiască așa de izolat și singur pe acel țărâ stâncos lângă marea înfuriată. El a răspuns simplu că nu, pentru că nu avea niciodată timp să se gândească la sine. Acest răspuns l-a făcut pe vizitator să se simtă stânjenit, pentru că el presupusese

că într-o asemenea singurătată nu prea aveai ce face. Veghetorul a continuat: “Știu că pe această stâncă sunt absolut sigur; de aceea preocupările mele constante sunt să țin lumina arzând întotdeauna, așa încât cei ce sunt în pericol pe mare să poată fi păstrați în siguranță.”

Atitudinea acestui om nobil ilustrează spiritul în care aleargă creștinii în cursa lor. Când iubirea lui Dumnezeu este principiul conducător în viața lor, ei nu se pot gândi la propriile persoane. Și când elementul neregenerat inerent naturii umane – egoismul – amenință să îi facă mândri, Duhul Sfânt vine pentru a-i salva și face pentru ei ceea ce ei nu au putut face vreodată: risipește întunericul cu așa o lumină clară și curățitoare a meritelor lui Hristos, încât serviciul credinciosului este considerat acceptabil.

“Zilnic trebuie să știm și să înțelegem că nu trebuie să ne încredem în eu. Trebuie să ne prindem de promisiunile lui Dumnezeu cu credință fermă. Trebuie să cerem Duhul Sfânt, realizând pe deplin neputința noastră. Atunci când Duhul lucrează, noi nu vom slăvi eul. Duhul va lua cu amabilitate inima în posesia Lui, aducând spre ea toate razele strălucitoare de la Soarele Neprihănirii. Vom fi ținuți de puterea lui Dumnezeu prin credință.”⁹

Lucrarea Duhului Sfânt în noi

Când stabilim o nouă legătură cu familia cerească prin convertire (1 Ioan 3:2), Duhul Sfânt îndeplinește o transformare desăvârșită a ființei, ajutând credinciosul să privească în mod

constant la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, așa încât el sau ea să poată fi înzestrat cu puterea de a fi Martorul lui, și de a obține pregătirea pentru cer.

“Putem fi pregătiți pentru cer doar prin lucrarea Duhului Sfânt în inimile noastre; pentru că trebuie să Îl avem pe Hristos, neprihănirea noastră, ca garant al nostru, dacă vrem să avem acces la Tatăl. Pentru a avea neprihănirea lui Hristos, avem nevoie zilnic să fim transformați de influența Duhului Sfânt, pentru a fi părtași ai naturii divine. Lucrarea Duhului Sfânt trebuie să înalțe gusturile, să sfințească inima și să înobileze întreaga ființă.”¹⁰

“Omul are nevoie de o putere exterioară și dincolo de puterea lui, pentru a restaura în el asemănarea cu Dumnezeu, și pentru a-l face capabil să îndeplinească lucrarea lui Dumnezeu; dar aceasta nu îl face pe agentul omenesc neimportant. Umanitatea se prinde de puterea divină, Hristos locuiește în inimă prin credință; și prin cooperarea cu puterea divină, puterea omenească devine eficientă spre bine.”¹¹

Un artist tânăr a decis să copieze una dintre cele mai frumoase picturi din lume, făcută de renumitul Rafael. El a călătorit la Florența pentru a examina opera originală, pentru a putea reține cele mai mici detalii. Apoi cu mari iluzii și cu entuziasm, a început lucrarea sa. Când a terminat-o, pictura lui arăta foarte bine, dar era foarte diferită de cea originală. Atunci el

a exclamat: “Mi-aș dori să am spiritul lui Rafael; doar atunci aș putea picta cum a pictat el!”

Doar cei ce au prezența constantă a Duhului Sfânt în viața lor pot fi făcuți potriviți pentru lucrările lui Dumnezeu.

Roada Duhului

“Roada Duhului dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” (Galateni 5:22,23). Aceste daruri ale Duhului sunt pur și simplu virtuțile pe care Hristos vrea să le transmită copiilor Lui. Aceasta nu este o listă completă a tuturor virtuților creștine posibile, pe care ar trebui să le posedăm noi, ci doar anumite caracteristici vitale pentru experiența noastră.

Să ne îndreptăm atenția spre felul în care este scris acest paragraf. Cu referire la comportarea celor lumești se folosește forma de plural “faptele firii pământești” (Galateni 5:19), dar referitor la lucrarea Duhului se folosește forma de singular, “roada”. Aceasta indică faptul că roada este doar una, și la fel și fapta. Toate virtuțile au aceeași rădăcină, care ar trebui să fie manifestată pe deplin și consecvent în viața creștinilor, ca semn ce marchează autenticitatea experienței lor. Fiecare dintre aceste virtuți este o formă de ascultare de Dumnezeu, la fel cum fiecare cuvânt sau faptă rea este o expresie a rebeliunii împotriva Lui.

Aceste nouă virtuți pot fi clasificate ca aparținând de trei grupe. În altă ordine de idei, există

trei caracteristici pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să le dezvolte la timpul sfârșitului. Apostolul adresează apelul “să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu **cumpătare, dreptate și evlavie.**” (Tit 2:12).

Astfel avem:

1. Roadă dragostei, bucuriei, păcii, și a credințioșiei (**evlavie**) în relația cu Dumnezeu.

2. În relație cu semenii noștri (**dreptatea**), vom avea roadă Duhului sub forma răbdării, îndelungii răbdări, facerii de bine, și a bunătății, și

3. Ceea ce este în noi (**cumpătarea**) este blândețea și înfrânarea poftelor.

Succesul operațiunii este garantat

“Când cineva este pe deplin golit de eu, când fiecare idol este alungat din suflet, golul este umplut de venirea Duhului lui Hristos. Un asemenea om are credința care vine din dragoste și curățește sufletul de orice mângâjură spirituală și morală. Duhul Sfânt, Mângâietorul, poate lucra în inimă, curățând-o și conducând-o, astfel încât să-i placă lucrurile spirituale. El umblă ‘în Duhul’ și se interesează de lucrurile Duhului. El nu are încredere în sine; Hristos este totul în tot. Adevărul îi este descoperit în mod constant de Duhul Sfânt; el primește cu umilință cuvântul altoit și dă Domnului toată slava, spunând: ‘Domnul ni le-a descoperit prin Duhul Său.’ ‘Acum am primit, nu spiritul lumii, ci spiritul lui Dumnezeu; pentru ca să cunoaștem lucrurile care ne sunt date fără plată de la Dum-

nezeu.’ Duhul care le descoperă acestea produce în el roadele dreptății. Hristos este în el ‘un izvor de apă, care izvorăște spre viață veșnică.’ El este o ramură a Adevăratei Vițe, și are multă roadă spre slava lui Dumnezeu. Care este caracterul roadelor acestora? - ‘Roadă Duhului este dragostea’. Remarcați cuvintele – dragoste, nu ură, bucurie, nu tristețe sau jale, pace, nu iritare, frică sau încercări create. Este ‘îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.’”¹²

Darurile Duhului Sfânt

“Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8).

Dacă Roadă Duhului este dovada incontestabilă a relației noastre cu Isus și a faptului că suntem pregătiți să fim martorii Săi, darurile sunt uneltele pe care însuși Duhul le procură pentru zidirea unității trupului lui Hristos, pentru desăvârșirea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

“Fiecărui din noi îi este dat harul conform cu măsura darului lui Hristos. De aceea este spus ‘S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor...’ și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea

staturii plinătății lui Hristos.” (Efeseni 4:7, 8, 11-13).

“Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat să vorbească despre înțelepciune; altuia să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia puterea să facă minuni; altuia proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, după cum voiește.” (1 Corinteni 12:4-11).

Scopul roadelor și al darurilor

“Darurile speciale ale Duhului nu sunt singurii talanți reprezentați prin parabolă. Ele includ toate darurile și înzestrările, fie înnăscute sau cultivate, naturale sau spirituale. Toate trebuie să fie angajate în serviciul lui Hristos. Devenind ucenicii Săi, noi ne predăm Lui, cu tot ceea ce suntem și avem. El ne dă înapoi aceste daruri purificate și înnobilate, pentru a fi folosite pentru slava Sa și pentru binecuvântarea semenilor noștri.”¹³

Cu mulți ani în urmă, când în Parlamentul din India oficialii analizau noua Constituție pentru țara lor, un articol, dintre cele pe care le discutau, spunea: “Se garantează dreptul fiecărei persoane de a-și declara, practica și propaga credința lui.” Unii dintre

legiuitori doreau să înlăture cuvântul “propaga” și aceasta a cauzat dezbateri aprinse. Chiar în acele momente, un legislator care era de religie hindusă s-a ridicat și a spus: “Domnilor, datoria cuiva de a-și propaga credința este inseparabilă de credința creștină. Dacă nu i se acordă dreptul de a-și propaga credința, nu ar trebui să i se îngăduie să o practice sau să mărturisească acea credință.” Aceasta a rezolvat problema, și s-a oferit dreptul oamenilor de a-și propaga credința.* Este acest lucru la fel de clar pentru noi cum a fost pentru legislatorul hindus?

“Nu poate exista creștere, nici nu pot fi aduse roade în viața care se concentrează asupra eului. Dacă L-ați acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal, veți uita de voi, și veți încerca să ajutați altora. Vorbiți despre dragostea lui Hristos ca Mântuitor personal, spuneți despre bunătatea Lui. Împliniți orice datorie care se ivește. Purtați povara pentru suflete în inima voastră, și căutați să salvați pe cei pierduți prin toate mijloacele pe care le aveți la dispoziție. Când primiți Spiritul lui Hristos – Spiritul iubirii și lucrării neegoiste pentru alții – veți crește și veți aduce roadă. Virtuțile Duhului vor ajunge la maturitate în caracterele voastre. Credința voastră va crește, convingerile voastre se vor adânci, iubirea voastră va fi făcută desăvârșită. Veți reflecta din ce în ce mai mult asemănarea cu Hristos în tot ceea ce este pur, nobil și plăcut.”¹⁴

Concluzie

Să spunem cu serva lui Dumnezeu:

“Domnul să lase ca puterea Duhului Sfânt, care poate converti, să fie simțită în această mare adunare. O, fie ca această putere să se odihnească asupra poporului. Ceea ce avem nevoie este evlavie zilnică. Trebuie să studiem Scripturile zilnic, să ne rugăm cu sinceritate și serioasă, prin puterea Duhului lui Dumnezeu, El să ne pregătească pentru a lucra la rândul nostru în via Domnului. Nimeni nu este pregătit să educe și să întărească biserica, dacă nu a primit darul Duhului Sfânt.”¹⁵

Domnul să ne ajute ca în această săptămână de rugăciune să ne reconsacrăm Lui pentru a fi folosiți la încheierea lucrării Lui pe pământ. Amin.

**Din septembrie 2002 o ordonanță anti-conversie a intrat în vigoare.*

Referințe

1. The Review and Herald, 19 august 1909.
2. Istoria faptelor apostolilor, pg. 35.
3. Calea către Hristos, pg. 27.
4. Minte, caracter și personalitate, vol. 1, pg. 35 eng.
5. Istoria faptelor apostolilor, pg. 35.
6. The Review and Herald, 9 februarie 1897.
7. The Signs of the Times, 3 octombrie 1892.
8. Selected Messages, bk.1, pg. 344.
9. Manuscript Releases, vol. 12, pg. 52.
10. Selected Messages, bk.1, p. 374.
11. Hristos Lumina lumii, pg. 214.
12. The Home Missionary, 1 noiembrie 1893
13. Parabole, pg.258.
14. Ibid., pg. 46,47.
15. The Review and Herald, 29 martie 1892.

PREGĂTIREA PENTRU PLOAIA TÂRZIE

de **Nelu Iancu - România**

Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviore și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos.” Fapte 3:19-21.

Timpul pentru ploaia târzie

„Aproape de încheierea secerișului pământului, este făgăduită o revărsare specială a harului spiritual, care să pregătească biserica pentru venirea Fiului Omului. Această revărsare a Duhului Sfânt este asemănată cu căderea ploii târzii.”¹

Pentru a ne ajuta în înțelegerea acestei lucrări, Dumnezeu folosește anumite parabole din natură. În Palestina și în jurul ei, Domnul trimitea ploaie – ploaia timpurie în timpul semănatului pentru a ajuta seminței să germineze și ploaia târzie pentru a pregăti planta pentru recoltă.

„După cum roua și ploaia sunt date mai întâi pentru a face sămânța să germineze și apoi

pentru a coace secerișul, tot astfel Duhul Sfânt este dat pentru a duce înainte, dintr-o etapă în alta, procesul creșterii spirituale. Coacerea grâului reprezintă încheierea lucrării harului lui Dumnezeu în suflet. Prin puterea Duhului Sfânt chipul moral al lui Dumnezeu trebuie desăvârșit în caracter. Noi trebuie să fim cu totul transformați după asemănarea lui Hristos.”²

În explicarea parabolei cu grâul și neghina (vezi Matei 13), Domnul nostru Isus a identificat secerișul ca fiind sfârșitul timpului, când neghina este legată împreună în snopi și arsă, și grâul este strâns în grânarul ceresc. Credem noi că secerișul – sfârșitul timpului – este aproape? Dacă credem aceasta, care este nevoia noastră urgentă?

„Ceea ce avem nevoie este influența învioreătoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu... Este timpul ploii târzii, când Domnul va da Duhul Său din abundență.”³

„Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul.” Plângerile lui Ieremia 3:40.

Pregătire personală

Chipul moral al lui Dumnezeu pe deplin restaurat în noi – aceasta ar trebui să fie ținta noastră. Cum poate fi aceasta atinsă? „Este o lege a minții omenești că privind suntem schimbați.”⁴

Noi trebuie să privim la Isus. Să studiem viața Sa așa cum este prezentată în cuvântul Său. Să ne familiarizăm cu cuvintele Sale, cu viața Lui și cu virtuțile caracterului Său. Care va fi rezultatul? „Când contemplăm curăția și excelența Lui, vom vedea propria noastră slăbiciune și sărăcie și defectele așa cum sunt ele în realitate.”⁵ Atunci nu vom mai fi satisfăcuți, ci vom tânji să devenim tot mai mult asemenea Lui. Mințile noastre vor fi luminate și vom începe să facem o distincție tot mai clară între bine și rău și între ceea ce este și ceea ce nu este acceptat de Dumnezeu. Vom fugi tot mai departe de „stricăciunea care este în lume prin pofță” (2 Petru 1:4).

„La fiecare pas de înaintare în experiența creștină, pocăința noastră se va adânci.”⁶

Pocăința noastră sinceră nu se va opri la mărturisirea păcatelor, ci va determina o reformă

hotărâtă, pentru a inculde atât dezrădăcinarea cât și smulgerea din rădăcină a ceea ce este rău, ca și plantarea și construirea a ceea ce este drept (Ieremia 1:10). Trebuie să acceptăm această lucrare și atunci Duhul Sfânt va fi în stare să lucreze în noi „voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

„Privind suntem schimbați și asimilați moral cu Acela care este desăvârșit în caracter. Primind îndreptățirea Sa atribuită, prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt, noi devenim asemenea Lui. Chipul lui Hristos este cultivat și captivează întreaga ființă.”⁷

„Nimeni nu poate neglija sau amâna această lucrare, decât cu cel mai mare pericol pentru sufletul său.”⁸

Pregătirea în familie

„El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Maleahi 4:6).

Ca și în timpul lovirii întâilor născuți din Egipt, când Dumnezeu le-a poruncit israeliților să-și strângă copiii în căminurile lor, este lucrarea părinților de astăzi să-i strângă pe copiii lor și să-i păzească împotriva influențelor coruptoare ale lumii.

„Acum trebuie să ne păstrăm pe noi și copiii noștri nepătați de lume. Acum trebuie să ne spălăm hainele caracterului și să le albim în sângele Mielului. Acum trebuie să biruim mândria, patima și lenevia spirituală. Acum trebuie să ne trezim și să facem eforturi hotărâte pentru simetria caracterului.”⁹

Părinții ca exemple pentru copiii lor

„Copiii îi imită pe părinții lor; de aceea ar trebui să se aibă mare grijă pentru a le oferi modele corecte. Părinții care sunt amabili și politicoși în cămin, în vreme ce sunt în același timp fermi și hotărâți, vor vedea aceleași trăsături de caracter manifestate în copiii lor. Dacă sunt drepti, onești și cinstiți, este foarte probabil ca și copiii lor să li se asemene în aceste trăsături.

Dacă ei I se închină lui Dumnezeu și au reverență față de El, copiii lor, instruiți în același mod, nu vor uita să-I slujească de asemenea.”¹⁰

Suprimați ceea ce este rău și încurajați ceea ce este bine

Nu este suficient în familie ca părinții să ofere doar exemple bune de urmat, lăsând la alegerea copiilor lor să învețe la întâmplare atât binele cât și răul.

„Trăim într-un veac nefericit pentru tineri. Influența care predomină în societate este în favoarea permiterii tineretului să urmeze înclinația naturală a inimilor lor. Dacă copiii lor sunt foarte sălbatici, părinții se măgulesc că atunci când copiii vor fi mai în vârstă și vor raționa pentru sine, ei vor părăsi obiceiurile lor greșite și vor deveni bărbați și femei de utilitate. Ce greșeală! Timp de ani de zile ei permit unui vrăjmaș să semene grădina inimii și să îngăduie ca principiile rele să crească și să se întărească, nepărând să deosebească pericolele ascunse și

sfârșitul înspăimântător al căii care le pare a fi calea fericirii. În multe cazuri toată munca investită după aceea pentru acești tineri nu va folosi la nimic.”¹¹

„Dacă doriți binecuvântarea lui Dumnezeu, părinți, faceți cum a făcut Avraam. Reprimați răul și încurajați binele. S-ar putea să fie uneori nevoie de poruncire în locul consultării înclinației și plăcerii copiilor. A-i permite unui copil să-și urmeze impulsurile sale naturale înseamnă a-i permite să se degradeze și să devină priceput în rău. Părinții înțelepți nu vor spune copiilor lor: „Urmați propria voastră alegere; mergeți unde doriți și faceți ce doriți”; ci, „Ascultați de învățătura Domnului.” Trebuie să se facă reguli și regulamente înțelepte și acestea trebuie implementate în practică, pentru ca frumusețea vieții de familie să nu fie stricată.”¹²

Dacă părinții nu acționează într-un mod hotărât, copiii lor vor fi măturați de curentul rapid al acestei lumi și ei, ca părinți, vor trebui să dea socoteală despre rezultatul nepăsării lor. Însă acei părinți care înaintează pe calea dificilă a datoriei, încrezându-se în Dumnezeu și rugându-se cu seriozitate și care depun eforturi serioase pentru a elimina răul din propriile lor familii, vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu și se vor bucura de rezultatul poziției lor.

Tați și mame, vă dați voi seama de importanța responsabilității care zace asupra voastră? Vă dați voi seama de necesitatea de a-i păzi pe copiii voștri de obiceiuri demoralizatoare și de nepăsare?...

Luați-vă în primire responsabilitățile și lucrați pentru timp și veșnicie. Nu lăsați să treacă nici o altă zi fără a vă mărturisi neglijența față de copiii voștri. Spuneți-le că doriți să faceți acum lucrarea lăsată de Dumnezeu. Rugați-i să vi se asocieze în reformă. Faceți eforturi serioase pentru a răscumpăra trecutul. Nu mai rămâneți în starea bisericii Laodicea. În numele Domnului rog fiecare familie să-și arate adevăratele culori. Reformați biserica din propria voastră casă.”¹³

Pregătire pentru participarea la serviciul bisericii

Participarea cu regularitate la adunare este bună. Dar înainte de a veni la aceste adunări spirituale, este necesară o adâncă cercetare a inimii, pentru a câștiga o adevărată binecuvântare. Trebuie să ne apropiem mai mult de Domnul Isus acasă, înainte de a ieși pe ușă.

„Pregătiți-i pe copiii voștri pentru ocazie. Învățați-i că nu este de atât de mare importanță ca ei să se îmbrace cu haine deosebite, cum este de a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu cu mâini și inimi curate. Îndepărtați fiecare obstacol care poate să le stea în cale – toate deosebirile care ar fi putut exista între ei sau între voi și ei. Procedând astfel, voi veți invita prezența Domnului în căminurile voastre și îngerii sfinți vă vor însoți când mergeți la adunare, și lumina și prezența lor va respinge întunericul îngerilor răi.”¹⁴

În ciuda influențelor coruptoare ale lumii, fie ca Domnul să ne ajute să spunem asemenea

lui Iosua: „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” (Iosua 24:15).

Pregătirea în biserică

„Sfințiți un post, chemați o adunare sfântă, strângeți bătrânii și toți locuitorii țării în casa Domnului Dumnezeului vostru și strigați către Domnul.” (Ioel 1:14).

„Trebuie să fiți alarmați. Păcatul este în mijlocul nostru și nu este văzut a fi extrem de păcătos. Simțurile multora sunt amorțite prin îngăduirea apetitului și prin familiarizarea cu păcatul. Trebuie să înaintăm mai mult spre cer.”¹⁵

Trebuie să se realizeze o mare lucrare între noi ca popor. Trebuie să ne recunoaștem starea reală înaintea lui Dumnezeu, să ne mărturisim păcatele care ne-au separat de Dumnezeu, să le dăm la o parte și să Îl înapoiem Lui din toată inima. O asemenea lucrare este necesară în popor și trebuie să începă mai întâi cu părinții și conducătorii. Pentru a lumina poporul și a-l proteja de pericolele spirituale care pândesc, străjerii de pe zidurile Sionului trebuie să dobândească ei înșiși lumină și putere din adevărata Sursă. Ei trebuie să transmită poporului cuvintele pe care Dumnezeu dorește să le comunice, fără a schimba solia după propriile lor păreri și înclinații.

„Relele trebuie mustrate, păcatul trebuie numit păcat și nelegiuirea trebuie întâmpinată cu promptitudine și hotărâre și trebuie îndepărtată de la noi ca popor.”¹⁶

Uniți în acțiune

S-a făcut un apel către Israel în timpul lui Samuel, când „toată casa lui Israel plângea după Domnul. Și Samuel a vorbit întregii case a lui Israel, zicând: Dacă vă întoarceți la Domnul din toată inima voastră, atunci dați la o parte dumnezeii străini și Astarteele dintre voi și pregătiți-vă inimile pentru Domnul și slujiți-I numai Lui.” (1 Samuel 7:2-4).

Spiritul lui Dumnezeu a fost cu ei și a lucrat în inimile lor. Ei s-au umilit în căință sinceră și și-au mărturisit necredința. Ei au fost cu toții uniți în același gând. Ei au dat la o parte spiritul de supremație, egoismul și tot răul dintre ei. Duhul Sfânt a făcut o lucrare minunată între ei. Atunci s-a împlinit făgăduința și Duhul Sfânt a fost revărsat asupra lor într-o măsură mai mare: „La fel poate fi și acum. Lăsați ca creștinii să dea la o parte orice disensiune și să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea celor pierduți. Să ceară în credință binecuvântarea făgăduită și aceasta va veni.”¹⁷

Trăim în timpul ploii târzii, când Domnul este gata să reverse Duhul Său într-o măsură bogată. Să apreciem această făgăduință minunată. Fiecare dintre noi să facem o predare deplină a eului pentru a ne conforma condițiilor cu care Dumnezeu a făgăduit să ne acorde binecuvântarea Sa. Atunci putem pretinde făgăduința și aceasta va fi împlinită. Să ne rugăm cu ardoare, cerând-o cu stăruință. Să folosim fiecare ocazie pentru a ne reînnoi legătura noastră cu canalele binecuvântării Sale.

„Convocările bisericii, cum ar fi pentru adunări de tabără, adunările comunității locale și toate ocaziile unde se face lucrare personală pentru suflete sunt ocaziile rânduite de Dumnezeu pentru a da ploaia timpurie și târzie

Dar nimeni să nu creadă că prin participarea la aceste adunări și-a îndeplinit datoria. O simplă participare la toate adunările care se țin nu va aduce în sine vreo binecuvântare sufletului... Să ne rugăm cu inimi umilite, cu toată seriozitatea, ca acum, în timpul ploii târzii, torențele harului să poată fi revărsate asupra noastră.”¹⁸

Pregătirea de a lucra pentru sufletele din afara bisericii

Noi putem fi bine întemeiați în doctrină și putem poseda multe talente și diverse mijloace care ne-ar putea sprijini în lucrarea de salvare de suflete. Dar fără prezența Spiritului lui Dumnezeu, nici o inimă nu va fi mișcată și nici un păcătos nu va fi câștigat la Hristos.

„Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 4:6).

Ucenicii au fost conștienți de acest fapt. Ei pledau cu rugăciuni serioase pentru a primi puterea făgăduinței. Ei simțeau că numai Duhul Sfânt îi putea face în stare să-i întâmpine pe oameni și să le adreseze cuvintele potrivite pentru a-i conduce la Hristos. Aceasta ar trebui să fie și experiența noastră. Dumnezeu așteaptă de la noi ca popor să ne pregătim pentru marea lucrare dinaintea noastră. Membrii

bisericii trebuie să fie învățați cum să lucreze cu succes pentru salvarea sufletelor din jurul lor.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu poate fi încheiată până când bărbații și femeile care sunt membrii noștri nu pornesc la lucru, unindu-și eforturile lor cu acelea ale predicatorilor și slujbașilor bisericii.”¹⁹

Făgăduința va fi împlinită

„Când bisericile devin biserici vii și lucrătoare, Duhul Sfânt va fi dat ca răspuns la cererea lor sinceră... Atunci se vor deschide ferestrele cerului pentru torențele ploii târzii. Urmașii lui Hristos vor fi uniți în iubire.”²⁰

„Ploaia târzie va veni și binecuvântarea lui Dumnezeu va umple orice suflet care este curățit de orice întinăciune. Este lucrarea noastră astăzi de a ne preda sufletele lui Hristos, pentru ca să putem fi pregătiți pentru vremile de înviore de la prezența Domnului – pregătiți pentru botezul Duhului Sfânt.”²¹

Fie ca Domnul să ne întărească pentru a coopera cu El în curățirea sufletelor noastre de orice întinăciune, pentru ca să putem avea o relație apropiată cu El pentru a avea o parte bogată din ploaia târzie când va fi revărsată asupra rămășiței credincioase. Amin.

Referințe

1. Evenimentele ultimelor zile, pg.159.
2. Mărturii speciale, pg. 440.
3. Mărturii speciale, pg. 445.

4. Patriarhi și profeți, pg.91 eng.
5. Parabole, pg.122.
6. Ibid, pg.124.
7. Comentarii biblice ale Nouului Testament, pg.174.
8. Marea luptă, pg.623.
9. Testimonies, vol. 5, pg.207.
10. Ibid., pg.311.
11. Solii pentru tineret, pg.289.
12. Îndrumarea copilului, pg.176.
13. Testimonies, vol.7, pg.66,67.
14. Îndrumarea copilului, pg.390.
15. Căminul advent, pg.373.
16. Testimonies, vol.3, pg.253.
17. Ibid, vol.8, pg.27
18. Mărturii speciale, pg.443.
19. Testimonies, vol.9, pg.117.
20. The Review and Herald, 25 februarie 1890.
21. Selected Messages, bk.1, pg.191.

ÎNCHEIEREA LUCRĂRII LUI DUMNEZEU SUB PLOAIA TÂRZIE

de Nehemiah W. Chang – Japonia

Lumea de astăzi are nevoie de hrană la timp potrivit. Mântuitorul milostiv repetă porunca “dați-le să mănânce” (Matei 14:16) la fel cum le-a poruncit ucenicilor. Aceasta e dorința de suflet a Mântuitorului lumii. El chiar ne spune ce să le dăm oamenilor: “Adevărul prezent” (2 Petru 1:12 engl.). “Domnul mi-a arătat că suflete prețioase flămânzesc, și mor din lipsă de adevăr prezent, mântuitor, hrana la timpul potrivit.... Cazul fiecărui suflet va fi hotărât spre viață sau moarte veșnică.”¹

Scopul lucrării

Extinderea deplină a proclamării soliei veșnice cuprinde întreaga lume, incuzând fiecare ființă individuală de pe acest pământ – “fiecare neam, națiune, limbă și norod” (Apocalipsa 14:6). Această Evanghelie veșnică, incluzând solia sanctuarului, judecata dinaintea venirii lui Isus, sigilarea, Legea lui Dumnezeu și Sabatul, trebuie dată cu claritate. Mântuitorul nostru ne-a asigurat că “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

“Nimeni nu va trebui să sufere mânia lui Dumnezeu, fără ca mai întâi adevărul să fi ajuns la mintea lui și el să-l fi respins. Sunt mulți care nu au avut niciodată ocazia să audă adevărul special pentru acest timp. Obligatorietatea celei de a patra porunci nu le-a fost prezentată niciodată în adevărata ei lumină.... Fiecare trebuie să aibă suficientă lumină pentru a lua o decizie inteligentă.”²

Calculul omenesc – o imposibilitate

Ce înseamnă de fapt a predica adevărul prezent fiecăruia – acoperind întregul glob cu cunoștința soliei advente în plinătatea ei? Imaginați-vă – fiecărei persoane de pe pământ; vorbind din punct de vedere omenesc este o imposibilitate! Este ceea ce probabil au simțit ucenicii când Domnul lor le-a poruncit să hrănească mulțimea. Ei au întrebat: “De unde să luăm în pustia aceasta atâtea pâini ca să săturăm atâta gloată?” (Matei 15:33). Cu siguranță, ucenicii au folosit o judecată logică și s-au gândit: “Cunoaște Isus cu adevărat situația noastră financiară? Știm că El are o inimă bună, plină de milă. Bineînțeles, dacă am putea

să le dăm, de ce nu? Deși El este plin de bunătate și iubitor, s-ar putea că ne supraestimează capacitățile. Nu încape îndoială că e bun ca predicator – da, acesta este talentul Lui, dar nu a studiat niciodată Managementul Afacerilor! Trebuie să fim foarte prevăzători și realiști referitor la acest plan al Său!” Frați și surori, gândim noi vreodată așa?

Calea lui Dumnezeu de a pregăti mesagerul

Există întotdeauna o distincție clară între posibilitatea lui Dumnezeu și posibilitatea umană – calea lui Dumnezeu contra căii umane. “Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.” (Isaia 55:8).

Încă din copilărie, majoritatea oamenilor din această lume studiază problema posibilităților umane, și fiecare încearcă în continuu să urmeze cea mai bună cale pentru propria sa viață. Aceasta este considerată o parte din educație, deși în acest proces majoritatea oamenilor pun prea mică valoare (sau nu pun deloc) pe cunoștința posibilității lui Dumnezeu și a căii Sale. Și, din nefericire, acesta este și cazul

multor preinși credincioși. Cum va îndeplini Dumnezeu lucrarea Sa pe pământ – și prin cine? Spiritul Profetiei, în care biserica rămășiței are încredere neclintină, ne spune cum Își va pregăti Dumnezeu solii care să proclame ultimul mesaj de har:

“Pregătind calea pentru prima venire a lui Isus, [Ioan Botezătorul] a fost un reprezentant al acelora care trebuie să pregătească un popor pentru a doua venire a Domnului nostru.... În mod normal, fiul lui Zaharia ar fi fost educat pentru preoție. Dar învățătura din școlile rabinilor l-ar fi făcut nepotrivit pentru lucrarea lui. Dumnezeu nu l-a trimis la profesori de teologie pentru a învăța cum să interpreteze Scriptura. El l-a chemat în pustie.... Aici el putea studia lecțiile naturii, ale descoperirii și ale Providenței....

El l-a văzut pe Rege în frumusețea Lui, și eul a fost uitat. El a privit măreția sfințeniei, și s-a simțit inutil și nevrednic. El era gata să meargă înainte ca mesager al cerului, fără să se teamă de omenesc, pentru că el privise spre Divin.”³

Cerând ajutor

În general, noi nu cerem ajutor atâta timp cât credem că putem îndeplini singuri lucrarea. Dacă nu cerem cu sinceritate ajutor prin ploaia târzie, care este puterea necesară pe care cerul o oferă pentru încheierea misiunii Evangheliei pentru acest timp, aceasta ar putea sugera că, oarecum noi credem că putem face

această lucrare și singuri. Dar suntem noi cu adevărat capabili, cu spiritualitatea noastră prezentă, cunoștința noastră despre adevăr, credincioșia, mijloacele, talentele și numărul nostru să prezentăm adevărul fiecărei persoane individuale de pe glob? Frați și surori, simțim noi cu adevărat așa cum ar trebui nevoia de ploaie târzie pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ? Dacă încă nu simțiți această nevoie, atunci e timpul să vă verificați condiția voastră spirituală înaintea lui Dumnezeu în lumina Cuvântului Său, și să încercați să mergeți din ușă în ușă să spuneți “Isus vine iar” până când fiecare om de pe pământ a auzit această solie! Atunci se va vedea cât de mare e nevoia noastră de ajutor. Dar dacă cerem ajutor, vom vedea cât de curând poate să vină Isus! Isus a spus că Evanghelia aceasta a împărăției trebuie să fie predicată oricui. Da, fiecare om de pe acest pământ trebuie să îl cunoască pe Salvatorul Isus, iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, calea stabilită de Dumnezeu pentru mântuire și baza guvernării Sale. Aceasta nu înseamnă simplu “a crede în Isus”! Pentru că “marele păcat al omenirii va fi respingerea Legii lui Dumnezeu, temelia guvernării Sale în cer și pe pământ”.⁴

O biserică lucrătoare harnică va fi scutită de multe probleme interne nenecesare, pentru că această biserică va fi una de “împreună lucrători cu Dumnezeu” (1Corinteni 3:9), care simt “importanța chemării lor; și sunt apăsați de povara soliei, ...arși de

dorința de a duce vestea bună a mântuirii la cele mai îndepărtate colțuri ale lumii”.⁵ Atunci nu mai este timp pentru alte probleme, nici timp pentru a căuta greșeli! Predicatorii nu mai sunt angajați pentru a rezolva problemele indivizilor sau ale comunității locale. Din contră, ei trebuie să fie primii care să îl caute pe Dumnezeu cu pocăință, pentru a primi ploaia târzie pentru încheierea lucrării Lui. Dacă noi, ca biserică, nu vom ajunge la starea de unire desăvârșită în iubire frățească, privindu-L doar pe Isus și lucrând cu nerăbdare conform planului lui Dumnezeu pentru sufletele pierdute, ploaia târzie nu va cădea asupra noastră, indiferent de cât de mult știm teoria și încercăm să o mărturisim. În același timp, să ne amintim că Dumnezeu nu poate, și nu va aștepta veșnic după noi, dacă noi nu vrem să fim gata pentru ungerea Sa. El are un plan, și face totul conform cu acel plan și cu orarul Lui.

Să analizăm următoarea afirmație a Spiritului Profetic: “Măsura de Duh Sfânt, pe care o primim, este proporțională cu măsura dorinței noastre de a o primi și a credinței pe care o exercităm pentru aceasta, și a folosinței pe care o vom da luminii și cunoștinței care ne vor fi date.”⁶ “Noi nu vrem să îl deranjăm pe Dumnezeu cu cererile noastre, și să-I cerem darul Duhului Sfânt. Dar Dumnezeu vrea să îl deranjăm în această privință. El vrea să aducem cererile noastre înaintea tronului Său.”⁷

Ploaia târzie – puterea adăugată

Ploaia târzie e promisă ca un răspuns la rugăciunile serioase, sincere, ale bisericii rămășiței lui Dumnezeu, în timp ce membrii acesteia caută salvarea sufletelor și simt slăbiciunea și neputința lor, dar cu toate acestea vor să fie folosiți la încheierea lucrării lui Dumnezeu. “Aproape de încheierea secerișului pământului este promisă o revărsare deosebită a puterii spirituale pentru a pregăti biserica pentru venirea Fiului omului. Această revărsare a Spiritului este asemănată cu căderea ploii târzii; creștinii trebuie să-și trimită rugăciunile lor spre Domnul secerișului pentru această putere suplimentară.”⁸

“Prin simbolul ploii timpurii și târzii, ...profeții evrei preziceau revărsarea puterii spirituale în măsură extraordinară asupra bisericii lui Dumnezeu.”⁹

“Adunările bisericii, ca și întâlnirile de tabără, adunările bisericii locale, și toate ocaziile unde se face lucrare personală pentru suflete, sunt ocazii rânduite de Dumnezeu pentru revărsarea ploii timpurii și târzii.... Cerând Duhul lui Dumnezeu, Acesta va lucra în noi blândețea, umilința minții, o dependență continuă de Dumnezeu pentru revărsarea ploii târzii.”¹⁰

Scopul și timpul ploii târzii

Cu dorința de a revărsa binecuvântările abundente ale cerului asupra bisericii Sale, “Dumnezeu cheamă la o reînviore și reformățiune.”¹¹ Pentru a “împlini condițiile cu

care Dumnezeu a promis să ne acorde binecuvântarea Sa,”¹² trebuie să existe o pocăință sinceră și adâncă între noi, de care “nu trebuie să ne pară rău” (2 Corinteni 7:10). Pentru acest motiv, profetul Ioel ne îndeamnă în Ioel 2:12, 13 să experimentăm adevărata pocăință. Și după această experiență, versetul 28 specifică timpul, spunând “după aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură.” După ce? După reînviore și reformățiune care apar ca rezultat al adevăratei pocăințe în urma slujirii Duhului Sfânt. “Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore.” (Fapte 3:19). Aici “apostolul Petru afirmă explicit că păcatele credincioșilor vor fi șterse când ‘vor veni vremurile de înviore de la fața Domnului’.”¹³ Ploaia târzie este puterea promisă “când” vor fi șterse păcatele noastre. Cu alte cuvinte, atâta timp cât păcatele mai rămân în mijlocul poporului lui Dumnezeu, nu va exista nici o “reînviore” sau ploaie târzie.

Și care este scopul revărsării ploii târzii? “Pe vremea patriarhilor, influența Duhului Sfânt fusese adesea descoperită într-un mod clar, dar niciodată în plinătatea ei.”¹⁴ “Revărsarea la ziua Cincizecimii a fost mijlocul de comunicare [pentru prima biserică] a faptului că Mântuitorul Hristos Își începuse lucrarea [ca Mijlocitor].”¹⁵ La fel, la sfârșitul serviciului Său ca preot, va exista o revărsare a ploii târzii asupra bisericii Sale, “pentru a-i pregăti pentru o lucrare specială.”¹⁶ Da, “ploaia târzie”, sau reînviore

de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere vocii tari a îngerului al treilea, și pentru a pregăti pe sfinți pentru a sta în perioada când vor fi revărsate cele șapte plăgi.”¹⁷

Timpul de pregătire

Din păcate, majoritatea oamenilor (inclusiv bisericile căzute și adventiștii cu numele) își vor înțelege starea lor spirituală abia după ce este prea târziu și după ce chipul fiarei este instituit. Dar rămășița credincioasă lui Dumnezeu, căreia i s-a încredințat proclamarea ultimei solii de avertizare, se va pregăti și va primi Duhul Sfânt în puterea ploii târzii, înainte ca semnul fiarei să fie impus de legile țării. De aceea, în 1888, Dumnezeu a trimis pe îngerul din Apocalipsa 18 (un alt înger, sau al patrulea) cu solia “Hristos - Dreptatea noastră” pentru a începe să pregătească un popor care să primească ploaia târzie și să vestească ultimul anunț despre revenirea binecuvântată a Domnului lor. Să ne amintim că îngerul din Apocalipsa 18 este purtătorul de cuvânt al “Martorului credincios și adevărat.” (Apocalipsa 3:14). De aceea, cei care acceptă solia acestui alt înger din Apocalipsa 18 vor accepta în același timp și “mărturia directă dată prin sfatul Martorului credincios către laodiceeni.” Ei vor avea experiența unei “pocăințe adânci” și “vor înălța standardele și vor vesti adevărul direct.”¹⁸ “La sfârșitul timpului, oamenii vor fi testați individual pentru a se vedea dacă vor renunța la idoli lor și vor lua în seamă sfatul Martorului

credincios.... Cei care ating standardul în fiecare punct, rezistă fiecărui test și biruie cu orice preț, au ascultat de sfatul Martorului Credincios, vor primi ploaia târzie, și vor fi astfel pregătiți pentru înălțarea la cer.”¹⁹

Cu adevărat, acum este timpul de a ne pregăti pentru ploaia târzie. Acum este timpul ca “fiecare vale [spiritul de renunțare la sine și umilință] să fie înălțată și fiecare munte [mândria omenească și slava deșarte] să fie coborât; ca fiecare deal [cei egoiști] să fie plecat și locurile aspre [un caracter necreștin] să fie făcute netede.”²⁰ Este timpul ca slava omului să zacă în țărână și doar Hristos să fie înălțat. Acum este timpul ca “spiritul și puterea lui Ilie” (Luca 1:17) să fie revigorate între noi pentru salvarea sufletelor. Trebuie să ajungem starea desăvârșirii acum ca biserică, pentru ca Dumnezeu să poată revărsa Duhul Lui sub forma ploii târzii. Să ne amintim că Dumnezeu nu va lăsa niciodată nefolosit timpul potrivit! Când poporul Său este gata, El Însuși “va porunci ploii să cadă”.²¹

“Privim la coborârea Duhului Sfânt ca la un eveniment din viitor; dar este privilegiul bisericii de a-L avea acum. Cereți-L, rugați-vă pentru El, credeți în El. Trebuie să Îl avem, și cerul așteaptă să ni-L dea.”²²

Uneltele umile ale lui Dumnezeu

Pentru a vesti solia mântuirii oamenilor sub influența Duhului Sfânt, Dumnezeu a folosit întotdeauna uneltele Sale umile, nemânjite de obiceiurile și părerile lumii. Astfel va fi dusă înainte

lucrarea finală. Dumnezeu nu depinde de înțelepciunea, cunoștința, experiența, sau abilitatea ființelor omenești. El îi va folosi doar pe acei care au devenit “sfințit, folositor stăpânului Său, destoinic pentru orice faptă bună.” (2 Timotei 2:21). “Cei care sunt sfințiți prin adevăr răspândesc în lume o influență sfântă.”²³ Aceasta vine doar pe măsură ce devenim un popor al credinței și rugăciunii, care știe ce înseamnă a fi condus de Duhul Sfânt. Urechile noastre trebuie să fie obișnuite să audă “susurul blând și subțire” (1 Regi 19:12) al Duhului lui Dumnezeu. Trebuie să depindem doar de Cuvântul lui Dumnezeu ca singura noastră putere și viață. “Astfel va fi vestită solia îngerului al treilea. Când vine timpul ca ea să fie vestită cu putere, Domnul va lucra prin unelte umile, conducând mințile acelor care se consacră în serviciul Său. Lucrătorii vor fi calificați mai degrabă de ungera Duhului Sfânt, decât de pregătirea în instituții de învățământ. Oamenii ai credinței și ai rugăciunii vor fi constrânși să înainteze cu zel sfânt, declarând cuvintele pe care li le dă Dumnezeu.”²⁴ Cu Dumnezeu este într-adevăr posibil să fie împlinită lucrarea Lui măreață, când orice este făcut după planul Lui.

Prizonierii speranței vor fi eliberați

Biblia vorbește despre “prizonieri ai speranței” cărora li se spune să se întoarcă la Cetate (Zaharia 9:12). Cine sunt acești prizonieri ai speranței? Sunt cumva toți acei care sunt legați într-un fel de poporul lui Dumnezeu prizonierii speranței? Nu! “Lumea necre-

dincioasă...nu reprezintă prizonierii speranței, și de aceea nu se întoarce la Cetățuie.”²⁵ Să avem speranța, că fiecare prizonier al speranței va fi eliberat sub influența ploii târzii de forțele rele care l-au ținut captiv.

În primul capitol al cărții Faptelor Apostolilor, există o descriere frumoasă pentru membrii familiei. Când creștinii zeloși erau adunați pentru o cercetare deosebită a inimii și rugăciune în așteptarea darului promis din cer, “frații” lui Isus (Fapte 1:14) erau chiar în acel loc cu ei. Cum de se întâmpla aceasta? În viața Sa pământească, frații Lui erau dintre aceia care Îi făceau probleme și greutăți. Modul lor de a gândi și atitudinile lor erau întotdeauna diferite, și ei insistau ca Isus să Se supună autorității lor. Ei întotdeauna erau de partea fariseilor. Cine își poate imagina cât de mult Se rugase Isus pentru frații Lui – cât de multă luptă sufletească era în inima Lui, și câte lacrimi a vărsat pentru ei? “El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească.” (Evrei 5:7). Ca răspuns la rugăciunile, plânsul și lacrimile Lui pentru frații Săi, ei erau adunați acum în acel loc binecuvântat! Cu adevărat, ei erau prizonieri ai speranței!

Dragi frați și surori, există o lucrare pe care ar trebui să o începem azi! Aveți persoane pentru care vă rugați? Vă rugați pentru soția sau soțul vostru? Sau pentru iubiții voștri copii? Pentru fratele sau sora voastră? Pentru prieteni sau rude? Sunt ei sub

influența celeilalte puteri? Cât de mult v-ați rugat pentru ei deja? E prea devreme să vă descurajați dacă rugăciunile voastre par să nu primească răspuns! Rugați-vă ca ei să fie “prizonierii speranței”! “Hristos a devenit jertfa fără de păcat pentru o rasă căzută, pentru ca prin pocăință față de Dumnezeu pentru călcarea Legii Lui, și prin credință în Isus ca Înlocuitor, Garant și neprihănire a noastră, ei să poată fi aduși înapoi la credincioșie față de Dumnezeu și ascultare de Legea Sa sfântă.”²⁶

Continuați să vă rugați ca cei dragi vouă să facă alegerea corectă! Da, Dumnezeu aude rugăciunile sincere. El înțelege lacrimile și postul vostru! Chiar dacă nimeni altcineva în afară de voi nu știe, Tatăl ceresc le înțelege. Da, avem nevoie de rugăciuni mai serioase, pentru ca acei pentru care ne rugăm să fie între cei sigilați cu sigiliul viului Dumnezeu. Promisiunea Tatălui ceresc este: “Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi.” (Isaia 49:25).

“Revărsarea Duhului Sfânt în zilele apostolilor a fost ‘ploaia timpurie’ și rezultatele ei au fost glorioase. Dar ploaia târzie va fi mai îmbelșugată. Care este promisiunea pentru cei ce trăiesc în aceste zile? ‘Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde! O spun și astăzi, că îți voi întoarce îndoite!’”²⁷

“Legăturile de familie, relațiile de biserică nu pot să îi mai rețină acum. Adevărul este mai prețios decât orice altceva. În ciuda

agenților care se unesc împotriva adevărului, un mare număr ia poziție de partea lui Dumnezeu.”²⁸

“Ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul, Dumnezeul său!” (Psalmi 146:5).

Concluzie

Dragii mei frați și surori, datorită harului, iertării și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, am ajuns această săptămână de rugăciune. Să ne amintim că trăim în timpul ploii târzii, încă de când Marele nostru Preot a început slujirea Lui finală în sanctuarul ceresc. Cerul așteaptă cu nerăbdare să ne vadă pregătiți. Credem, conform planului lui Dumnezeu, că atunci când biserica rămășiței lui Dumnezeu este gata, binecuvântarea promisă va veni. Grăbim noi venirea acelei zile? “Se înalță toate rugăciunile noastre spre Dumnezeu în credință vie? Îi deschidem noi lui Isus ușa inimii noastre și o închidem față de fiecare mijloc al lui Satan de a intra în ea? Obținem noi zilnic lumină mai clară și putere mai mare, pentru a putea sta în neprihănirea lui Hristos? Ne golim noi inimile de orice egoism, și le curățăm noi, pregătindu-ne pentru a primi ploaia târzie din cer?”²⁹

Vine ziua când rămășița care e pregătită să împlinească cerințele cerului se va bucura sub influența ploii târzii când va vedea adunarea glorioasă a sufletelor pentru care a murit Hristos. Toate eforturile pe care le faceți acum pentru suflete vor fi răsplătite din abundență. Și prin aceasta, numele lui Hristos va fi slăvit! Veți fi printre acei

care vor ajunge să cunoască bucuria Mântuitorului? Fie ca Domnul să ne facă parte de acest har!

Referințe

1. The Review and Herald, 1 septembrie 1849.
2. Marea luptă, pg. 604.
3. Hristos Lumina lumii, pg. 73.
4. Marea luptă, pg. 20.
5. Istoria faptelor apostolilor, pg. 455.
6. The Review and Herald, 5 mai 1896.
7. Principiile fundamentale ale educației creștine, pg.557.
8. Istoria faptelor apostolilor, pg. 37.
9. Idem.
10. Mărturii speciale, pg. 442, 443.
11. Profeți și regi, pg. 440.
12. Selected Messages, bk.1, pg. 121.
13. Marea luptă, pg. 483.
14. Istoria faptelor apostolilor, pg. 24.
15. Ibid., pg. 25.
16. Ibid., pg. 41 eng.
17. Experiențe și viziuni, pg. 51.
18. Ibid., pg. 169.
19. Testimonies, vol. 1, pg. 187eng.
20. Isaia 40:4
21. Mărturii speciale, pg. 443.
22. The Review and Herald, 19 martie 1895.
23. The Southern Watchman, 5 septembrie 1905.
24. Marea luptă, pg. 606.
25. Testimonies, vol. 1, pg. 268 eng.
26. The Signs of the Times, 20 iunie 1895.
27. Testimonies, vol. 8, pg. 21 eng.
28. Marea luptă, pg. 612.
29. In Heavenly Places, pg. 348.

DUHUL SFÂNT ȘI PLOAIA TÂRZIE

de A. C. Sas – SUA

Promisiunea Duhului Sfânt

Când Isus a fost pe pământ, El a trimis pe ucenicii Săi după o scurtă perioadă de pregătire să predice vestea mântuirii. O mare lucrare era înaintea lor, și fără ajutorul Duhului Sfânt – a treia persoană a Dumnezeirii – eforturile lor ar fi fost un eșec. “Ei au găsit multă încurajare în lucrarea lor; pentru că Hristos nu i-a trimis fără Duhul Său; și prin credință în El, ei au săvârșit multe minuni.”¹

Isus i-a asigurat pe ucenici mai departe că, după înălțarea Sa la cer, le va trimite Duhul Sfânt, care urma să rămână cu ei. El a identificat Duhul Sfânt cu un alt Mângâietor, prin cuvintele: “Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” (Ioan 16:7).

Puterea Duhului Sfânt este dată unei persoane conform cu măsura fiecăreia de credință și după cât este de pregătită să o primească. Înainte de înălțarea Lui, Isus S-a arătat ucenicilor, știind că ei încă au nevoie de o măsură mai mare

de Duh Sfânt, așa încât să se pregătească pentru revărsarea ploii timpurii, puterea Duhului Sfânt în desăvârșirea ei. Așa că “El a suflat peste ei, și le-a zis: ‘Luați Duh Sfânt!’ ” (Ioan 20:22).

După înviere, când s-au întâlnit cu Isus pe muntele de pe care El S-a înălțat la cer, ucenicii au primit următoarea poruncă: “Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (Luca 24:49).

Când L-au întrebat despre restaurarea împărăției lui Israel, El a reafirmat promisiunea Duhului Sfânt: “Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.” (Fapte 1:6-8).

Zece zile de pregătire

Ucenicii au așteptat cu nerăbdare împlinirea promisiunii. Ei s-au întors în oraș după cum le poruncise Isus, și au rămas acolo timp de zece zile. Promisiunea referitoare la Duhul Sfânt nu putea fi împlinită până când ucenicii nu îndeplineau o lucrare specială de pregătire. În cele zece zile de așteptare ei au îndeplinit aceasta.

“În ascultare de porunca lui Isus, ei au așteptat în Ierusalim promisiunea Tatălui – revărsarea Duhului Sfânt. Ei nu au așteptat în lenevie. Raportul spune că ‘tot timpul stăteau în Templu, și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu.’ (Luca 24:53). Ei se întâlneau împreună pentru a prezenta cererile lor Tatălui împreună în numele lui Isus.”²

“Când au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau: Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov - fiul lui Alfeu, Simon Zilotul, și Iuda, fiul lui Iacov. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.” (Fapte 1:13, 14).

“Aceste zile de pregătire erau zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii își simțeau nevoia lor spirituală și strigau către Dumnezeu, cerând ungera sfântă, care trebuia să îi pregătească pentru lucrarea salvării de suflete. Ei nu cereau doar binecuvântări pentru ei. Erau apăsați de povara salvării de suflete. Ei înțelegeau că evanghelia trebuia dusă întregii lumi, și cereau puterea pe care le-o promisese Isus.”³

“În timp ce așteptau împlinirea promisiunii, ei își umileau inimile în pocăință adevărată, și își mărturiseau necredința. În timp ce își aminteau cuvintele pe care Isus li le spusese înainte de moartea Lui, înțelegeau mai pe deplin însemnătatea lor. Adevăruri pe care le scăpaseră din minte le erau reamintite, și ei le spuneau unul altuia. Își făceau reproșuri că Îl înțeleseseră greșit pe Mântuitorul. Ca într-o procesiune, scenă după scenă din viața Lui minunată se perinda înaintea lor. Meditând la viața Lui pură, sfântă, ei simțeau că nici o trudă nu ar fi prea grea, nici un sacrificiu prea mare, dacă ar putea da mărturie prin viața lor cu privire la farmecul caracterului lui Hristos. O, dacă ar fi putut să retrăiască acei trei ani, cât de diferit gândeau ei că ar fi acționat acum! Dacă ar fi putut să Îl vadă din nou pe Stăpânul lor, cât de serios ar fi luptat ei pentru a-I arăta cât de mult Îl iubeau, și cât de sincer ar fi suferit ei pentru că L-au întristat cu un cuvânt sau o faptă de necredință! Dar ei se mângâiau cu gândul că fuseseră iertați și au hotărât ca, pe cât posibil, să ispășească necredința lor, mărturisindu-L cu curaj înaintea lumii.”⁴

O experiență colectivă

La întâlnirea ucenicilor din camera de sus erau prezente aproximativ o sută douăzeci de persoane. Aceștia nu erau doar urmașii lui Hristos, pentru că aflăm că după învierea Domnului, El S-a arătat la aproape cinci sute de frați. Ci acești o sută douăzeci făceau o pregătire specială în camera de sus. Remarcați expresia consemnată despre ucenici, că ei ajunseseră la unire desăvârșită și că erau toți în același loc:

“În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.” (Fapte 2:1-3).

“Duhul a venit asupra ucenicilor așteptători și rugători, cu o plinătate care a umplut fiecare inimă. Cel Infinit Se revela cu putere bisericii Sale. Era ca și când, timp de secole, această influență fusese reținută, și acum Cerul se bucura să reverse asupra bisericii bogățiile darurilor Duhului. Și, sub influența Duhului, cuvintele de pocăință se amestecau cu cântările de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulțumire și profeții.”⁵

“Când Hristos a trecut prin porțile cerești, El a fost reșezat pe tron în mijlocul adorației îngerilor. Imediat după ce această ceremonie a fost înfăptuită, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în curente bogate, și Hristos a fost într-adevăr slăvit cu gloria pe care a avut-o când era cu Tatăl din toată

veșnicia. Revărsarea Duhului Sfânt la ziua Cincizecimii a fost mijlocul cerului de a comunica faptul că Mântuitorul Își începuse lucrarea. Conform promisiunii Sale, El trimise Duhul Sfânt din ceruri ucenicilor Săi, ca semn că El primise toată autoritatea în cer și pe pământ ca Preot și ca Rege, și că era Cel Uns peste poporul Său.”⁶

Această experiență a ucenicilor era o revărsare deplină a puterii Duhului Sfânt. Era ploaia timpurie. Acei o sută douăzeci de credincioși erau primii care o primeau, și aceasta a fost o experiență colectivă. După aceea, când apostolii vizitau diferite regiuni, Duhul Sfânt a fost dat tuturor acelor care au crezut, și zilnic Domnul adăuga la numărul bisericii pe cei ce erau salvați.

El a dat daruri oamenilor

“De aceea este zis: ‘S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor.’” (Efeseni 4:8).

“Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor.” (1 Corinteni 12:7-10).

Forma în care a fost dat Duhul Sfânt, limbi despărțite, ca de foc, indică zelul cu care apostolii

urmas să lucreze și puterea care urma să însoțească lucrarea lor. Unul dintre darurile speciale pe care l-au primit apostolii a fost darul limbilor. Erau prezente acolo șaisprezece naționalități, și fiecare dintre ele a auzit Evanghelia mântuirii în limba sa proprie. Biblia ne informează despre acel eveniment:

“Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” (Fapte 2:4).

“Duhul Sfânt, luând forma limbilor de foc, S-a odihnit asupra celor adunați. Aceasta a fost o emblemă a darului oferit ucenicilor, care i-a făcut în stare să vorbească fluent limbi pe care înainte nu le cunoșteau....

‘Și se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer.’ (Fapte 2:5). În timpul risipirii lor, iudeii fuseseră împrăștiați în aproape toate părțile locuite ale pământului, și în exilul lor, ei învățaseră diferite limbi. Mulți dintre aceștia erau acum, cu această ocazie în Ierusalim, participând la ceremoniile care se desfășurau. Fiecare limbă era reprezentată de cei prezenți. Această diversitate de limbi ar fi fost o piedică în calea proclamării Evangheliei; de aceea, Dumnezeu a suplinit această lipsă a apostolilor într-un mod miraculos. Duhul Sfânt a făcut pentru ei ceea ce ei nu ar fi putut face pentru ei timp de o viață întreagă. Ei puteau să vestească acum adevărurile evangheliei în țări străine, vorbind clar limbile acelor pentru care

trebuia să lucreze. Acest dar miraculos a fost o dovadă puternică pentru lume că misiunea lor purta pecetea Cerului. Începând de la acest moment, limba ucenicilor era simplă, curată și clară, fie că vorbeau în limba lor maternă sau într-o limbă străină.”⁷

După cum tocmai am citit, darul vorbirii în limbi era necesar în acel timp, pentru a transmite evanghelia mântuirii întregii lumi, și ucenicii erau oameni simpli, care nu cunoșteau limbile celor prezenți. Dar Duhul Sfânt a suplinit acea lipsă. Printr-o minune de la Dumnezeu, ei au fost făcuți în stare să vorbească deslușit, și fiecare din cei prezenți a auzit mesajul în limba sa maternă. Darul limbilor nu a fost ceva bolboroseală sau țipăt, sau sunete emise fără vreo semnificație. A fost darul de a fi în stare să vorbească alte limbi. Deși în zilele noastre darul limbilor este important, el nu este cel mai necesar dar al Duhului Sfânt. Astăzi Biblia este deja publicată în aproape toate limbile și dialectele vorbite. Cel mai important dar al Duhului Sfânt astăzi este înțelepciunea. Citim că în lista darurilor Duhului Sfânt înțelepciunea este primul, și vorbirea în limbi ultimul dar (1 Corinteni 12:7-10).

Rezultatele ploii timpurii

“După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și i-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă” le-a zis Petru „și fiecare din voi să fie

botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.” Și, cu multe alte cuvinte, mărturisirea, îi îndemna, și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.” Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.” (Fapte 2:37-41).

“Ucenicii erau uimiți și plini de bucurie văzând marea recoltă de suflete. Ei nu priveau această mare adunare ca rezultatul propriilor lor eforturi; ei înțelegeau că intrau în lucrul altor oameni. De la căderea lui Adam, Hristos încredințase servilor Săi aleși sămânța Cuvântului Său, pentru a fi semănată în inimile altor oameni. În timpul vieții Sale pe acest pământ, El semănase sămânța adevărului, și o udase cu propriul Lui sânge. Convertirile care au avut loc la ziua Cincizecimii erau rezultatul acestor semințe, recolta lucrării lui Hristos, descoperind puterea învățăturilor Sale.

Doar argumentele apostolilor, deși clare și convingătoare, nu ar fi îndepărtat prejudecățile care se împotrăviseră la atât de multe dovezi. Dar Duhul Sfânt a făcut ca argumentele să impresioneze inimile cu putere divină. Cuvintele apostolilor erau săgeți ascuțite ale Celui Atotputernic, convingându-i pe oameni de păcatul teribil al

respingerii și crucificării Domnului slavei.”⁸

Efectul ploii timpurii astăzi

Duhul Sfânt este agentul care-l convinge pe păcătos de nevoia sa de un Salvator. Puterea Duhului Sfânt poate fi dată oricui o cere, într-o măsură mai mare sau mai mică. Efectul ploii timpurii, care poate fi dată într-o măsură diferită, ne pregătește pentru revărsarea ploii târzii la timpul ei potrivit. La fel cum apostolii au primit o măsură din Duhul Sfânt încă înainte de ziua Cincizecimii, care i-a ajutat să se pregătească pentru revărsarea Lui deplină, puterea ploii timpurii ne ajută și astăzi să ne pregătim pentru ploaia târzie.

“Mulți nu au primit într-o mare măsură ploaia timpurie. Ei nu au obținut beneficiile pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția lor. Ei așteaptă ca lipsa să fie completată de ploaia târzie. Ei intenționează să-și deschidă inimile pentru a o primi, atunci când se va revărsa belșugul de har. Ei fac o greșală teribilă. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o în inima omenească dând lumina și cunoștința Sa trebuie să meargă mereu crescând. Fiecare individ trebuie să înțeleagă care este nevoia sa personală. Inima trebuie să fie golită de orice mânjitură și curățată pentru locuirea Duhului Sfânt. Prin mărturisirea și pășirea păcatelor, prin rugăciuni serioase și prin consacrarea lor lui Dumnezeu, primii ucenici s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt la ziua Cincizecimii. Aceeași lucrare, dar într-o măsură

mult mai mare, trebuie să fie făcută acum. Agentul omenească trebuia doar să ceară binecuvântarea, și să accepte ca Dumnezeu să facă lucrarea în el. Dumnezeu a început lucrarea, și El Și-o va încheia, făcând omul desăvârșit în Isus. Dar nu trebuie neglijat harul pe care îl reprezintă ploaia timpurie.”⁹

“Oriunde nevoia de Duhul Sfânt este o problemă prea puțin luată în seamă, acolo se vede o secetă spirituală, întuneric spiritual, declin spiritual și moarte. Ori de câte ori lucrurile minore absorb atenția, puterea divină, care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii, și care ar aduce toate celelalte binecuvântări cu ea, lipsește, deși este oferită din abundență.

Dacă acesta este mijlocul prin care primim putere, de ce nu flămânzim și însetăm după darul Duhului? De ce nu vorbim, nu ne rugăm și nu predicăm despre el? Domnul este mai binevoitor să dea Duhul Sfânt celor care Îi servesc, decât sunt părinții să dea daruri bune copiilor lor. Fiecare lucrător ar trebui să-I prezinte lui Dumnezeu zilnic cererea sa referitoare la botezul cu Duhul Sfânt. Grupuri de lucrători creștini ar trebui să se adune pentru a cere ajutor deosebit, înțelepciune cerească, pentru ca să știe cum să planifice și să lucreze înțelept. Ei ar trebui să se roage în special ca Dumnezeu să boteze ambasadorii Săi, care lucrează în câmpurile misionare, cu o măsură bogată din Duhul Său. Prezența Duhului lui Dumnezeu va da putere procla-

mării adevărului, așa cum nu ar putea să-i dea toată gloria sau onoarea lumii.”¹⁰

Fie ca Domnul să-i binecuvânteze pe toți cei care citesc mesajele acestei săptămâni de rugăciune, și să ne ajute să îmbunătățim efectele ploii timpurii și să ne pregătim pentru binecuvântarea mai bogată a ploii târzii. Amin.

Referințe

1. Hristos Lumina lumii, pg. 262.
2. Istoria faptelor apostolilor, pg. 22
3. Ibid., pg. 23.
4. Ibid., pg. 22,23.
5. Ibid., pg. 24.
6. Ibid., pg. 24,25.
7. Ibid., pg. 25.
8. Ibid., pg. 29.
9. Mărturii speciale, pg. 441.
10. Istoria faptelor apostolilor, pg 33.

DUHUL SFÂNT RETRAS DE PE PĂMÂNT

de Emil Paul – Italia

Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11).

Observând evenimentele care au loc în lumea noastră, și împrejurul nostru, putem vedea că timpul de har oferit bărbaților și femeilor pentru pregătirea lor se va încheia în curând. Profetiile se împlinesc, și timpul de încercare pentru fiecare suflet este aproape încheiat.

Auzim de asemenea despre cutremure, incendii și inundații, care cauzează multe pagube. Natura nu își mai urmează regulile normale. Recoltele sunt distruse de grindină sau arse de soare. Pe de altă parte, jafuri și crime au loc peste tot. Mulți oameni locuiesc în sărăcie, lipsindu-se chiar de strictul necesar. Clădirile care odată erau considerate ca sigure față de incendii, nu mai pot fi salvate de la nimicire. Avioane testate înainte de a-și lua zborul, care erau considerate bune de zbor s-au prăbușit cu multe persoane.

Tensiunile cresc zilnic în multe părți ale pământului, în timp ce

conducătorii acestei lumi se străduiesc să găsească soluții pentru problemele existente. Lumea se îndreaptă spre o nimicire sigură. Foarte puțini sunt acei care cred avertizările din Cuvântul lui Dumnezeu și se pare că oamenii nici măcar nu sunt interesați de ceea ce se întâmplă în jurul lor.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar că numai câțiva vor fi salvați. Din păcate, chiar majoritatea celor chemați se vor dovedi nevrednici de viața veșnică, pentru că drumul indicat de Stăpânul divin este prea îngust și ușa prea strâmtă pentru ca ei să poată intra. Spiritul Profeteiei spune: “Timpul de probă nu va mai dura mult. Acum Dumnezeu Își retrage mâna Sa ocrotitoare de pe pământ. El a vorbit un timp îndelungat bărbaților și femeilor prin Duhul Său; dar ei nu au luat în seamă vocea Lui. Acum El vorbește poporului Său, și lumii, prin judecățile Sale. Timpul acestor judecăți este un timp de har pentru cei care încă nu au avut ocazia să afle adevărul. Dumnezeu va privi cu blândețe asupra lor. Inima Sa este plină de milă; mâna Sa este întinsă pentru a salva.”¹

Astăzi – “Pace și siguranță”

“Nu vă îngrijorați! Stați calmi, nu vă alertați – sunt doar niște alarmiști.” Aceste cuvinte sunt caracteristice pentru acei care pretind că nu știu de apropierea sfârșitului. Vedem zilnic batjocoritori care spun „Unde este făgăduința venirii Lui?” (2 Petru 3:4). Dar, cu toate acestea, “ziua Domnului... vine ca un hoț.” (1 Tesaloniceni 5:2).

Mulți spun “pace și liniște” și “nu vă îngrijorați”, dar Inspirația spune că “în zilele lui Noe, filozofii declarau că e imposibil ca lumea să fie distrusă de apă; există și astăzi oameni de știință care se străduiesc să demonstreze că lumea nu poate fi distrusă prin foc – pentru că aceasta ar fi în contradicție cu legile naturii. Dar Dumnezeul naturii, Creatorul și Cel care controlează legile ei, poate să-și folosească mâinile pentru a-și împlini scopurile.

Când oameni mari și înțelepți au dovedit cu satisfacție că lumea nu poate fi distrusă de apă, când temerile poporului au fost liniștite, când toți au privit profetiile lui Noe ca o înșelăciune, și îl priveau ca pe un fanatic – atunci a venit timpul lui Dumnezeu. ‘Izvoarele

adâncului' au fost 'rupte, și au fost deschise zăgăzurile cerului' și batjocoritorii au fost copleșiți de apele potopului. Cu toate filozofiile lor laudăroase, oamenii au descoperit prea târziu că înțelepciunea lor era nebunie, că Dătătorul legii este mai mare decât legea naturii, și că Atotputernicia nu este în nici un caz lipsită de mijloace pentru a-și îndeplini scopurile. 'Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe' 'tot așa va fi în ziua când Se va arăta Fiul omului.' (Luca 17:26, 30). 'Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.' (2 Petru 3:10). Când rațiunea filozofiei va alunga frica de judecățile lui Dumnezeu, când învățătorii religioși arată înainte spre secole de pace și prosperitate, când lumea e absorbită în afacerile și plăcerile ei, plantând și construind, mâncând și bând, respingând avertizările de la Dumnezeu și râzând de solii Săi – atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, și nu vor scăpa. (1 Tesaloniceni 5:3).”²

Domnul Isus poate vedea ceea ce oamenii nu pot. Dacă păcatele noastre nu sunt mărturisite și părăsite, ele nu vor fi șterse. Hristos nu poate interveni pentru acei care nu simt nevoia de ajutorul Său. Îngerii încă mai țin vânturile de război până când lumea va fi avertizată despre destinul care o așteaptă. Când Dumnezeu Își retrage în cele din urmă harul de pe pământ, cum s-a întâmplat la distrugerea Ierusalimului, în anul 70 d.Hr., cele

mai severe judecăți din istoria omenirii vor cădea asupra celui nepocăit.

“Ora speranței și iertării trecuse repede; cupa mâniei mult amânate a lui Dumnezeu era aproape plină. Norul care se adunase timp de secole de apostazie și răscurare, acum înnegrit de calamități, era gata să se reverse asupra unui popor vinovat; și Cel, care era singurul care putea să-i salveze de la distrugerea lor iminentă, fusese înjosit, abuzat, respins și în curând urma să fie crucificat.”³

“Evreii își făcuseră singuri cătușele; ei își umpluseră cupa răzbunării lor. În sentința distrugătoare care căzuse asupra lor ca națiune, și în toate vaiurile care i-au urmat în risipirea lor, ei strângeau doar recolta pe care o semănaseră mâinile lor.”⁴

Încheierea harului este ignorată

Dumnezeu nu ne-a descoperit ora când se va încheia timpul de probă. Când Isus Își încheie mijlocirea pentru bărbați și femei, cazurile lor sunt hotărâte pentru totdeauna. Timpul de probă este încheiat pentru vecie. Acest timp va veni neanunțat, și cei care nu s-au pregătit vor fi găsiți “prea ușori.” Fără sunet, neobservat, ca hoțul la miezul nopții, va fi timpul când cazul fiecărei persoane va fi hotărât pentru viață sau moarte veșnică.

În timp ce mulțimile sunt ocupate cu grijile vieții sau cu multe distracții și consumatori de timp ca televizorul, video-uri și o folosire necontrolată a internetului într-un timp așa de critic, în

care suntem chemați să stăm mai mult pe genunchi în rugăciune, sentința va fi pronunțată: “Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor.” (Daniel 5:27). După cum preoții din vechime își continuau ceremoniile lor religioase, absolut inconștienți că timpul de har fusese retras de la ei, tot astfel va fi și la încheierea timpului de probă. Ceremoniile religioase vor continua, fără ca poporul să știe că timpul de har s-a încheiat. Satan va influența poporul cu zelul său, și mulți vor crede că e un zel sfânt. Ei sunt înșelați, pentru că Dumnezeu nu mai lucrează pentru ei. Oamenii își vor continua activitățile pe pământ – vor mânca și vor bea, fără să știe că sentința lor a fost deja pronunțată.

Învățând din trecut

Apostolul Petru spune: “Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți, deci, și vegheați în vederea rugăciunii.” (1 Petru 4:7). Da, sfârșitul tuturor lucrurilor e aproape. Putem vedea aceasta, suntem siguri de aceasta, și, de aceea, trebuie să facem o pregătire specială. Dumnezeu ne-a oferit din bunătatea Sa harul și ajutorul Său, ca să ne pregătim. Știm istoria trecutului și ar trebui să analizăm fiecare aspect din viața noastră referitor la mântuirea noastră. S-a spus că poporul care nu își cunoaște istoria este condamnat să o repete. Orice are o limită. Va veni o zi când îngerii lui Dumnezeu vor prezenta rapoartele lor, spunând concluzia: “Le-a fost oferită ultima șansă, a fost făcut ultimul apel, și ultimul creștin a fost sigilat.” Fiecare va

fi așezat de o parte. Acea zi va fi îngrozitoare. Pana inspirată spune: “Păcatele care au adus distrugerea lumii antediluviene există încă și astăzi. Teama de Dumnezeu e alungată din inimile oamenilor, și Legea Lui este tratată cu indiferență și dispreț. Spiritul cu totul lumesc al acelei generații este egalat de generația care trăiește acum.”⁵

Orașele de astăzi au devenit Sodome vii. Ca în ziua apogeului Sodomei, oamenii își găsesc și astăzi plăcerea în petreceri și răutăți. Cele mai oribile patimi sunt tolerate, și adesea, doar pentru simpla plăcere de moment, oamenii comit crime. Unde și cum începe decăderea morală? Aproape în același fel ca în cetățile din Valea Iordanului, cu mâncare și băutură fără limite. Cuvântul lui Dumnezeu spune că ar trebui să învățăm din trecut (Romani 10:17). Da, istoria scrisă despre soarta Sodomei ar trebui să ne facă să tremurăm. Pentru a înțelege aceasta mai bine, trebuie să luăm seama la următorul paragraf: “Ultima noapte a Sodomei se apropia. Norii răzbunării își aruncau deja umbrele asupra orașului nepăsător. În timp ce îngerii se apropiau de împlinirea misiunii lor de distrugere, oamenii visau la prosperitate și plăcere. Ultima zi fusese ca oricare alta care venise și trecuse. Seara a căzut peste o imagine de farmec și siguranță. Un tablou de o frumusețe neegalată era scaldat în razele soarelui care cobora spre apus. Răcoarea serii chemase pe locuitorii orașului, și grămezi de căutători de plăceri mergeau și veneau, căutând distracția de moment.”⁶

“Acea ultimă noapte nu a fost marcată de păcate mai mari decât multe altele dinaintea ei; dar harul, atât de mult disprețuit, a încetat în cele din urmă să mai stăruie. Locuitorii Sodomei depășiseră limitele răbdării divine – ‘limita ascunsă dintre răbdarea și mânia lui Dumnezeu.’ Focul răzbunării Lui era gata să se aprindă în valea Sidim.”⁷

“Flăcările care au mistuit orașele câmpiei și-au rostit avertizarea până în zilele de astăzi. Ne-a fost spusă lecția înfricoșată și solemnă că, în timp ce mila lui Dumnezeu are îndelungă răbdare cu păcătosul, există totuși o limită dincolo de care omul nu mai poate înainta în păcat. Când acea limită este atinsă, atunci ofertele de har se retrag și începe administrarea judecăților lui Dumnezeu.”⁸

“Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului, și viteazul țipă cu amar.” (Țefania 1:14).

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu va ajunge în curând la capăt și El declară: “Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași, și voi doborî semeția celor asupritori.” (Isaia 13:11).

În curând vocea harului divin nu va mai invita oamenii la pocăință. Cei care au disprețuit Cuvântul lui Dumnezeu și invitațiile harului, vor fugi “de la o mare la alta”, pentru a auzi niște cuvinte de mângâiere, câteva cuvinte de speranță. În disperarea lor, ei vor striga plini de întristare. O durere de nesuportat, care nu

poate fi comparată sau explicată, îi va cuprinde pe acei care nu au luat în seamă invitația divină, și ei vor conștientiza prilejul pe care l-au pierdut, ocazia bogată pe care puteau pune mâna cândva. Nimeni nu va putea spune că Dumnezeu a fost nedrept, și când ei vor vedea viața lor ca într-un film, ei vor spune: „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!” (Apocalipsa 16:7).

Prin Cuvântul scris, prin vocea Duhului Sfânt, prin sfatul unui prieten, Isus ne îndeamnă: “Vino la Mine, căci te-am săpat pe palmele Mele!” (vezi Isaia 49:16). Apoi, invitația cerească pentru cei care nu vor să fie părtași ai aceleiași soarte cu cei ce pier, este “priviți în sus, priviți în sus și lăsați credința voastră să crească mereu. Lăsați ca această credință să vă conducă de-a lungul căii înguste care duce prin porțile cetății, spre acel viitor nemărginit, de slavă, care este pentru cei mântuiți.”⁹ Amin.

Referințe:

1. The Review and Herald, 22 noiembrie 1906.
2. Patriarhi și profeți, pg.107,108.
3. Marea luptă, pg. 18.
4. Ibid., pg. 33.
5. Patriarhi și profeți, pg. 104.
6. Ibid., pg. 172.
7. Ibid.
8. Ibid., pg.177,178.
9. Profeți și regi, pg.516,517.